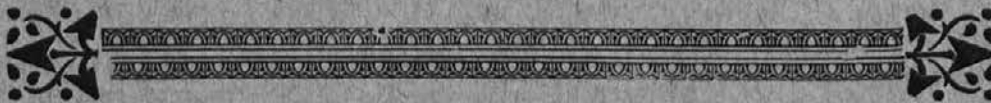

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) 23.

NOVEMBER 13th, 1920.

LETO (VOL.) XII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.
1852 W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650) authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burlinson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Accep-
tance for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA- MO SLEDEČE KNJIGE:

MOLITVENIKI.

Vечно Molitev \$2.00
Kruh življenja \$2.00
Molitvenik \$1.00
Molitvenik Ave Maria \$1.00
Bodi moj naslednik \$2.00

NABOŽNE KNJIGE.

Dekletom: krščansko življenje 50c
Fantom krščansko življenje 50c
Roža sveta, povest \$1.00
Vodnik marijanski \$1.00

PODUČNI SPISI.

Naša država 50c
Zelišča v podobah 50c
Zdravilna zelišča 50c
Ne v Ameriko \$1.00
Knjiga o lepem vedenju . . . \$2.00
Geometrija 1.00
Kubična računarica 35c
Vojska na Balkanu \$1.50
Vojska na dalnem vzhodu . . . 1.50
V verinjaku, spodobami 75c
Dojenček, njegovo negovanje
in prehrana 50c
Francoska slovnica 50c
Grška slovnica 50c
Slovarček slovenskega in nem-
škega jezika 50c
Nauk o serviranju 75c
Kako se pišejo pisma 75c

POEZIJE

Iz moje celice M. Elizabeta . . . 1.00
Cvetje na poti življenja 1.00
Levstik, poezije 1.00

Gregoršič poezije \$1.00

POVESTI IN ROMANI.

Bitka pri Visu \$1.00
Bojtek 25c
Boj in Zmaga 50c
Darovana zgodovinska povest . 75c
Dane, A. Rape, povesti 1.00
Don Krištof iz lamanke 35c
Dore, povest 1.00
Genoffefa 35c
Sv. Ciril in Metodu ob 1025 let-
Sv. Cirilu in Metodu ob 1025
letnici 50c
Sosedov sin 75c
Skršnost Najdenke 45c
Svojemu narodu 50c
Slovenska Talija 25c
Ikonija 35c
Iz dnevnika malega poredneža . 1.00
Josip Jurčičevi spisi 1.15
Junaštvo in Zvestoča 1.50
Na valovih južnega morja . . . 35c
Narodna Biblioteka 1.00
Marijina otroka 50c
Mlada mornarja 35c
Ribičev sin 25c
Rudeča in bela vrtnica 50c
Roža sveta povest 1.50
Zločin v Sarajevu 50c
Zvesti sin 50c
Zbirka narodnih pripovedek . . 35c
Zlatokopi 50c
lata Knjiga Orlov 1.00
Zgodovna Slovenskega naroda . 40c
Krištof Kolumb ali odkritje A-
merike 35c
Korejska brata 50c
Kraljičin nečak 50c
Katoliški shod v Ljubljani 1913 2.00
Knjižica narodne založbe v Ce-
lju 1.00
Krilanovi spisi 75c
Venec Slovenskih povesti 75c
Vstajenje 50c
Večeri ob Lemanu 1.00

Vojska in Mir 75c
Val. Orožnovi spisi 50c
Peter Barborič 1.00
Prst Božji 50c
Petelinov Janez 1.00
Povesti Dr. Tavčarja 1.25

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovincem

1439 W. 18th St. Chicago, Ill.

Telephone: Canal 2534

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti
svoje sorodnike iz stare domo-
vine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:
"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in
"Edinost". On je zastopnik za
ta dva lista. Rojaki, ali ne mis-
lite, da tak mož zasluži, da ku-
pujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval

Zanesljiva in točna postrežba
6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

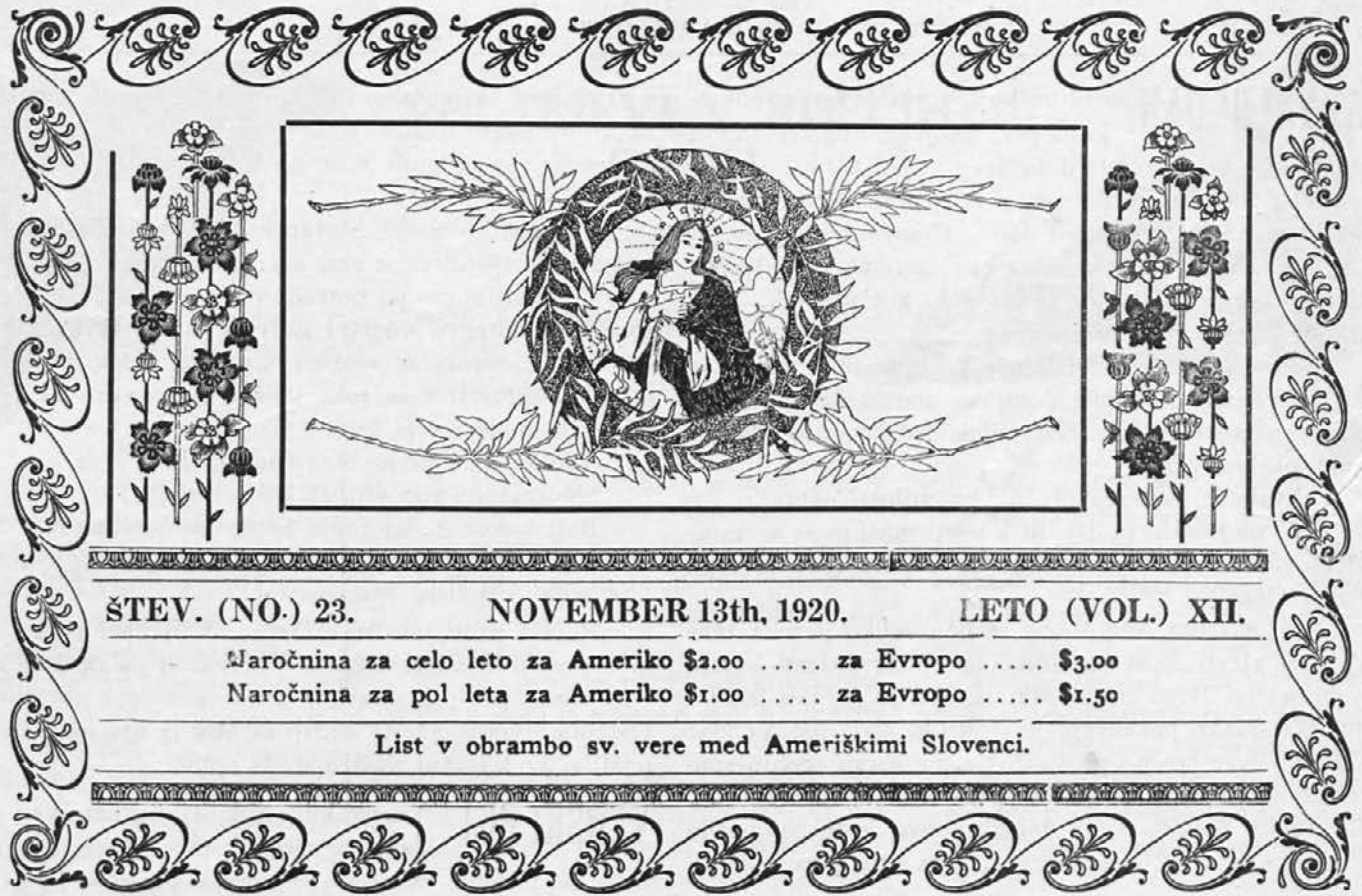
Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10 ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po
dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N.Y.

ŠTEV. (NO.) 23.

NOVEMBER 13th, 1920.

LETO (VOL.) XII.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.00 za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.00 za Evropo \$1.50

List v obrambo sv. vere med Ameriškimi Slovenci.

Nekoliko prijateljskih besed.

CELI MESEC NOVEMBER je mesec miloščine in ljubezni do naših ranjkih. Koliko si že naredil, da bi pomagal svojim ranjkim? Gotovo si porabil ta mesec v to, da si vsaki dan kaj malega poslal tja v večnost za onimi, ki so šli pred teboj tja in za katerimi se ti je srce trgalo in oko solzilo, ko so odhajali. Kaj ne?!

Ako še nisi storil veliko, ne pozabi, še je čas! Še lahko veliko storiš.

LETO SE BLIŽA ZOPET svojemu koncu. Še nekaj tednov, pa bomo zopet v novem letu, katerega nam bo dala božja ljubezen doživeti.

Naši naročniki in naši prijatelji, kateri ljubijo mater Marijo, ljubijo svojo vero, ljubijo pa tudi svoj narod žele v tej ljubezni pomagati narodu, storiti kaj za svojega Boga in pokazati ljubezen do svoje matere Marije in zato se že pridno oglašajo v svojih dopisih ter skušajo najti kako sredstvo ali način, po katerem bi povzdignili naš list, oziroma število naših naročnikov. Tako smo čitali v zadnji številki razne nasvete, tako jih ima tudi današnja številka.

V resnici tudi mi sami se zaupno obračamo do vseh naših naročnikov in prijateljev s zaupno prošnjo, da bi nam pomagali do konca leta povzdigniti število naročnikov vsaj za nekaj sto. Zadnje mesece — hvala Bogu in

Mariji — smo lepo napredovali. Ko bi vedno tako, ne bi bilo težko v nekaj mesecih pridati nov tisoč naročnikov našemu imeniku.

Naš navdušen prijatelj in dobrotnik g. Intihar iz Clevelanda je pozval vse naročnike, da bi za letošnji praznik brezmadežnega spočetja poskušal vsak naročnik storiti kar največ mogoče za razširjanje našega lista. Vsak bi naj skušal pridobiti vsaj enega novega naročnika, ali ako bi ga ne mogel, naj bi pa vsak enemu izmed svojih prijateljev naročil list kot dar za božič, ako ga še nima naročenega.

Priznana resnica je, katero je vsakdo že skusil, kdor je to storil, da v hiši kamor začne enkrat list "Ave Maria" redno zahajati, se kmalu zapazi velika sprememba. V veliko slučajih ga je kaki versko mlačni družini naročil kak prijatelj. V začetku so ga po strani gledali, zdel se jim je nekak usiljivec, ki ni bil dobro došel. Vendar ker je bil pa že v hiši, so ga vendar prečitali. Toda kmalu se jim je pa priljubil, da so ga potem sami naročili.

Dajmo, bratje, poskusimo! Vsak v svojem krogu!

Ne pozabimo pa tudi, da ga doma v starem kraju silno radi bero. Vsi sorodniki, katerim so ga rojaki tukaj naročili, pišejo nazaj, kako so ga veseli in kako ga z zanimanjem bero. Ako ga tvoji sorodniki doma še nimajo, naroči ga jim, boš videl, koliko veselje jim boš naredil.

ZAHVALNI DAN se bliža, ko bo cela Amerika pokleknila pred svojega Boga in se mu zahvalila za vse sprejete dobrote.

Lepa navada je, da vsako leto predsednik razpiše poseben praznik "Zahvalni dan," Thanksgiving day, ki je vedno zadnji četrtek v mesecu novembru, katerega naj cele Združene države praznujejo kot praznik. Tudi za letos je ta dan razpisan.

Osebnost imamo vsi veliko uzroka, da se v resnici iz srca zahvalimo dobremu Bogu za marsikako milost in dobroto preteklega leta. Kar pomisli, rojak, v svoje življenje, pa boš videl.

Zahvala je najlepša prošnja za milosti naprej.

Zato ne pozabi ta dan iti k sveti maši in se v resnici lepo zahvaliti dobremu Bogu za vse, kar ti je dobrega storil to leto.

Tudi naš list Ave Maria se ima veliko uzroka zahvaljevati zlasti letos za toliko sprejetih milosti katere je sprejel od Boga in od Matere Marije. Težko je bilo leto. Marsikaka poskušnja je prihrula nad nas. Vendar kako smo vse srečno prestali. Ne, ne samo srečno smo prestali vse poskušnje in vsa preganjanja, še blagoslov smo dobili. Število naših dobrih listov se je pomnožilo za novega bratca "Glasnik Presvetega Srca Jezusovega."

TEŽKI DNEVI so prihruli nad našo domovino doma. Plebiscit na Koroškem nam je vzel biserne slovenske zemlje in jih priklopil za vedno tujcu,

sovražniku! Primorsko vprašanje se je rešilo neugodno za Slovence. Prodani smo. Štotočice naših nesrečnih Primorcev so uklenili v strašno italijansko sužnost za vedno.

Vse nas ameriške Slovence so te nesreče napolnile s strašno boljo! Srce se nam krči in solze nam silijo v oči.

Toda ali bomo mi potrdili vse te sklepe ljudi, ki niso naši prijatelji? Nikdar! Krivica ostane krivica in mi katoliški Slovenci ne smemo mirovati! Vsak izmed nas mora dvigniti srce in roke kvišku k prisegi: Ne bomo mirovali dokler se ta krivica ne popravi.

Nikdar! Krivice ne bomo potrdili!

Slovenci v Primorju, Vi pa vstrajajte!

Bolj kakor kedaj preje bomo morali katoliški Slovenci se pripraviti za borbo za svojo svobodo kakoršno bide sedaj katoliški Irski narod.

Rojaki zaupajmo na Marijo. Italijanski narod najgrše preklinja zlasti Marijo. Tak narod pa ne sme stiskati narod, ki ljubi Marijo! Zato zaupajmo na Marijo! Ostanimo verni, zvesti Mariji in Marija nas ne bode zapustila. To kličemo zlasti narodu doma.

VERSKI BOJ je na vidiku v domovini. Razni veri sovražni elementi dvigajo glave. Preslepi-li so del naroda, kakor so ga tukaj v Ameriki in ga naščuvali proti samemu sebi, da bi podrl, kar je s tolikimi žrtvami in s tolikim trudom sezidal — namreč svoje lepe in mične cerkvice.

Pri obleganju mesta Pampelona na Španskem je bil ranjen plemenitaž, Ignacij Lojola. Ko je ranjen ležal v postelji, hotel si je delati kratek čas s čitanjem povesti. A takšnih, kakoršnih si je želel, niso imeli. Samo eno knjigo so imeli — življenje svetnikov. Dali so mu jo. Ker mu je bilo dolg čas, je začel čitati, tudi to knjigo. V začetku mu to berilo ni prijalo, a čim dalje je bral, tem bolj se mu je priljubilo. Naposljed je povzročilo toliko spremembo v njegovem srcu, da je zapustil svet, ter ustanovil red jezuitov.

Angleški učenjak David Hume, si je štel v sramoto, da je veroval v Boga. Nekoč je šel na sprehodu črez močvirje po stezi. Zgrešil je pot in zabredel v blato. Na vse načine se trudi, da bi se izkopal iz blata, a zaman. Vedno globlje se je pogrezal. Na njegovo vpitje pride mu neka ženica na pomoč. Že mu je podala palico, da bi ga potegnil ven, ko ga spozna. V strahu spusti palico in odskoči: "Kaj? Vi ste Hume, ki tajite Boga! Pomagajte si sami!" V smrtnih silah za-

kriči brezverec: "Kakor recnično je Bog v nebesih, jaz nisem bogotajec!"

"No, bomo videli! Molite vero?" pravi žena. "Jeclaje je brezbožnež molil apostolsko vero, na kar ga je potegnila žena in blata. Vidite, gospod, učeni ste, toda samo vsa učenost vas ni potegnila iz blata".

"Pazite dobro, jeden sam nauk stoji še danes na nogah, in to je nauk Kristusa," je rekel brezverec Hegel.

Človekovo srce si izmišlja svojo pot, Gospod pa vodi njegove stopinje.—(Pregov.)

"Dajte mi jezik bogotajca, in jaz vam bom na tem jeziku kot anatom, (to je učeni zdravnik in poznavatelj človeškega telesa) pokazal tisoč dokazov, da je z njim nesramno lagal."—(Pertot.)

Neka gospo v Parizu je hotel neki brezverec prepričati, da ni Boga. Cela družina mu je odločno oporekala. Nevoljen reče brezverec: "Nisem mislil, da bi bil v tako odlični družbi, med tako

duhovitimi ljudmi jaz edini, ki ne verujem v Boga."

"O, niste ne vi edini, gospod," zavrne ga gospa, "tudi ta moj pes in moji konji ne verujejo v Boga, same en je razloček, da se ti ne morejo s tem ponašati, kakor se vi."

"Naši pristaši nam ne delajo časti" je rekel svobodomislec (Sanitbal), "zakaj kadar se bliža smrt, se hočejo vsi spovedati in umreti kot kristjani in če to ne gre, potem pa obupajo."—(Volter.)

Sloviti revolucionar Henrik Ročfor (Rochefort) je bil obsojen v prognanstvo na Novo Kaledonijo. Tu sreča nekoč divjaka (Kanaka), ki je bil postal kristjan in je ravno molil Sv. rožnivenec. "Kaj?" zakliče zaničljivo, "ta bedarija je prišla celo do sem?"

Francoski učenjak Bonge (Bongaer) je priznal na smrtni postelji rekoč: "Jaz sem bil neveren, ker sem bil naravno pokvarjen."

ČRNI DNEVI V RDEČIH ČASIH.

Po časnikarskih poročilih sestavil
K.
(Dalje-)

Pozno v noč je vladal boj po celi Krasnaji. Ko je namreč delavstvo oni večer čitalo v razglasih po mestnih vogalih vso resnico in ko so jim boljševiški agentje še po raznih govornikih pojasnili cel položaj, je zavrela kri meščanom in nastali so krva vi spopadi z rdečo gardo. Kuglstein je oni večer še enkrat nastopil javno in hotel množici pojasniti položaj in jo pridobiti za boljševiško vladno. Toda zopet se je le s težavo rešil pred razburjeno množico. Veliko dela je imel pa novi "policijski komisar" Zofron, ki je neusmiljeno in brezsrčno zapiral vse osumljene in vse, ki so se upali, ali ki so kričali proti boljševiški vladi. Mestne ječe so bile prenapolnjene. Po skrivnih potih so tudi več voz vjetnikov odpeljeli naravnost proti Moskvi.

Še le pozno v noč se je množica razšla po domovih in je zavlada mir po mestu. Samo straža je še stala po vseh vogalih.

Nekako dve zjutraj je pa bilo, ko se je plazila po stranjskih, neobljudenih ulicah črna postava proti izhodu mesta. Previdno se je neki človek počasi pomikal od hiše do hiše. Pri vsakem koraku je postal in nekoliko poslušal, če bi opazil kje kako živo bitje. Vendar nihče ga ni opazil. Ljudje so pospali straža je pa bila tudi vesela, da je zavlada mir.

Ko se je priplazil ven iz mesta na polje, zavil je na stezo čez polje. Videlo se mu je da išče najbližnje steze proti gozdiču, ki je bil nekako dobro uro od mesta. Ko je bil zunaj na polju in se je čutil varnega, začel je teči in tekla skoraj celi čas, kolikor so mu le mlada pljuča do-

voljevala. Res zavil je naravnost v gozdič.

Med tem se je nekoliko zasvetilo na obzorju in je nastala pol tema, ki je značilna zlasti za severne ruske kraje.

Ko je bil že prav blizu gozda, stopi nekdo iz goščave naglih korakov in mu hiti nasproti.

"Bog te sprejmi, Vladimire!" ga pozdravi. "Kako težko sem te čakal? Kako je? Kaj si izvedel?"

"Oče, počakajte, da se oddahnem! Hitiva v gozd, da naju kdo ne opazi. Danes ima na Ruskem vsak grm ušesa in vsako drevo oči!" odgovoril je prišlec počasi, kajti težko sopenje od nagle hoje mu ni pustilo hitro govoriti.

In tako sta se obrnila proti gozdu in izginila v goščavi.

Ko sta bila že popolnoma v gozdu in bi ju nihče več ne mogel zaslediti, sta se ustavila.

"Vladimire, tu se ustaviva! Povej! povej, hitro, kaj si izvedel!"

"Oče moj, strašno! Vse je izgubljeno, zatoraj je! Krasnaja je v rokah in oblasti boljševikov in ostala bo!"

"Kaj pa ljudstvo?"

"Ljudstvo se je uprlo. Ulice Krasnaje so pokropljene s krvjo . . ."

"Kri je tekla?", vpraša mladi človek prestrašeno.

"Da oče! Veliko je ranjenih in veliko pomorjenih! Koliko? ne vem. Govore različno!"

"Kaj pa moj ljubi oče? Ali si ga videl? je še v župnišču? Si bil pri njem?" hitel je izpraševati mladi človek in pri tem odgrnil črni plašč, s katerim je bil zagrnjen in v pol temi se je videl obraz Pavla, sina sveštenika Epifanija, kajti to je

bil ta mlad človek.

"Oče, žalostno novico imam! Kakor veste, me smatrajo boljševiki za svojega. Saj veste, kako so mi zaupa! že v Moskvi. Sedaj mi zaupajo tudi tukaj. Izvedel sem vse!"

"Govori, govori hitro!" tišal je vanj mladi duhovnik razburjeno.

"Oče, udajte se v voljo božjo! Rusija je v krempljih svojih sovražnikov! Sovražniki križa so zmagali. Vašega očeta ni več v Krasnaji!"

"Moj Bog, je to mogoče? Kje pa je?"

"V Moskvo so ga odpeljali!"

"V Moskvo? Strašno!"

"Da v Moskvo! In sicer so ga peljali v ječo med druge duhovnike Moskve, da . . ."

"Ga bodo umorili", je segel v besedo prestrašeni duhovnik! "Moj Bog zakaj smo pustili očeta v Krasnaji? Zakaj ga nismo prisilili, da bi moral z nami!"

"Če pa ni hotel!"

"Bi ga bili morali prisiliti! Moj ubogi in nesrečni oče naj umrje take strašne smrti?"

"Če ni že mrtev?"

"Misliš? Povej, kaj si vse izvedel!"

"Opeljali so ga nekako zjutraj pred dnevom. Moralo je biti prav malo za tem, ko ste Vi odšli. Sreča, da ste vsaj vi odšli. Boljševiki se jeze, ker niso vjeli še vaše matere in sestre. Razpisali so posebno nagrado onemu, ki bi izvedel, kje sta."

"Je li mogoče?"

"Zato ostanite skriti, da vas kdo ne najde! Gotovo bodo tudi Vas iskali. Poveljnik je rekel, da ste najbrže vi rešili mater in sestro in je poslal v Moskvo poročilo, naj Vas

skušajo najti v Moskvi in naj Vas zapro."

"Da, prepričani so, kajti že večeraj zjutraj so zaprli vsak izhod iz mesta in vsakdo mora imeti posebno dovoljenje, ako hoče iz mesta ali v mesto. Vas pa ni nobena straža videla iti mimo. Ne vedo, da ste takoj isti večer v zmešnjavi zbežali iz mesta."

"Kako pa vedo potem, da sem jaz rešil mater in sestro?"

"To jim je pa uganjka. Enako se čudijo, kako to, da je sam oče ostal doma?"

"Kaj pa sedaj? Vladimir, prosim te, pomagaj nam! Spomni se, koliko ti je moj dobri oče dobrega storil v tvojem življenju! Reši ga! Poskusi vse, da ga rešiš! Bog ti bode plačal! Ali bi ne šel v Moskvo? Kot boljševik imaš prosto pot."

"Oče zanesite se name! Kar bo mogoče bom storil. V treh dneh bom skušal priti nazaj. Ravno v tem času me tukaj počakajte, da Vam sporočim, kaj sem izvedel. Sedaj moram pa kolikor mogoče hitro od tod. Začelo se je že daniti. Gorje mi, ako me dobe!"

"Lepo te prosim še enkrat, ljubi Vladimir! Pomagaj rešiti očeta, ako se ga sploh rešiti da."

"Oče zanesite se! Ako je od mene odvisno, da to dosežem, dosegel bom. Sedaj moram pa odhiteti! Prosim oče, blagoslovite me še enkrat!"

In odšla sta vsak v svojo stran.

Nekako dobro uro hoda po gozdu proti severu je stala v mali dolinici vasica, kjer se je skrila družina sveštenika Epifanija. Tam še nihče ni vedel ničesar o velikanskem prevratu na Ruskem. Preprosti kmetiči so obdelovali svoje revne njivice in se niso zmenili za celi svet. V tej vasi je imel sveštenik Epifanij svojega brata kjer so se nastanili in se skrili. Prišli so še tako zgodaj, da jih nihče ni videl priti.

Vladimir je bil kantor v Moskvi in velik prijatelj mladega duhovnika Pavla, sina Epifanijevega doma iz Krasnaje, ki mu je dobil službo kantorja v Moskvi. Ko je sveštenik Pavel bežal iz Moskve iz nadškofij-

ske palače, bežal je najprej k njemu, kjer sta se o vsem dogovorila. Da bi lažje dosegel svoje namene, priglasil se je sam za boljševika in sam stopil v rdečo gardo. Tako je prišel v Krasnajo in tako mu je bilo mogoče storiti, kar je obljubil. Bil je mlad človek, plemenitega značaja in globoko veren.

Globoka žalost je zavladovala, ko je prišel sveštenik Pavel domov in povedal, kar je izvedel o očetu. Mati in sestra sta začeli glasno ihteti. Pa tudi Pavel se ni mogel zdržati solz.

Grenke in težke ure so bile za celo družino. Ven iz hiše niso smeli, da bi jih nihče ne opazil. Tako so morali celi dan preživeti doma v hiši. Molitev in jok sta se zato vrstila celi dan.

oOo

Vladimir se ni vrnil več v Krasnajo. Takoj, ko je prišel v mesto, zavil jo je proti jugu, proti Moskvi. Hitel je kolikor je mogel da bi ne zamudil, kajti vedel je, da boljševiki ne poznajo šale in da bodo skušali pobiti vse, kar jim je le malo nevarno. Vedel je tudi, da bodo pred vsem pobili vse duhovnike, ker teh se najbolj boje. Med prvimi bode gotovo Epifanij, katerega so sovražili.

Šele pozno popoldne je prišel v Moskvo.

Tu je hotel naravnost proti ječi, kjer je bil prepričan, da bode gotovo kaj izvedel tudi o Epifaniju. Ako še ni bil umorjen, bode gotovo še tam v ječi.

Ni mu bilo težko priti v ječo. Poznal se je z več stražniki.

Tam je takoj od strani izvedel, kako in kaj stoje razmere.

Ravno je prišel na dvorišče, ko vidi, kako peljejo celo vrsto jetnikov iz podzemskih ječ proti sodni dvorani. Prestrašil se je! Pogleda natančneje. Prebledel je še bolj! Sami duhovniki! Med njimi je opazil tudi nadškofa. Vsi so bili vključeni na rokah.

Ravno je stal pri gruči stražnikov: "Aha, glejte jih, jih že peljejo! Sedaj bodo dobili, kar so zaslužili!" pravi eden izmed stražnikov in grdo

zakolne. Poznalo se mu je, da je Žid.

"Jaz pa ne razumem, zakaj naj jih pobijejo? Saj niso nikomur nič žalega storili?" opomni nek drug stražnik. "Jaz pa ne odobravam tega!"

"Hahahaha!" se zasmije prejšni stražnik. "Ne odobravaš? Preje si pa morda odobral, ko so nas preganjali v Sibirske rudnike, ko so nas pehali v ječe, ko so nas morili, kolikor so hoteli? To je bilo pa prav, kaj ne?"

"Seveda ni bilo prav? Vendar, kaj so ti svešteniki krivi tega?"

"Kaj so svešteniki krivi tega? Ti še vprašaš? Ali še nisi čul imena Rasputinovega? Ali še ne veš, da so ravno svešteniki slepili ljudstvo in pomagali carjem, da so nas stiskali? Ali niso učili svešteniki, da je car sveta oseba? Kaj smo pa mi? Kakšna razlika je med carjem in med menoj?"

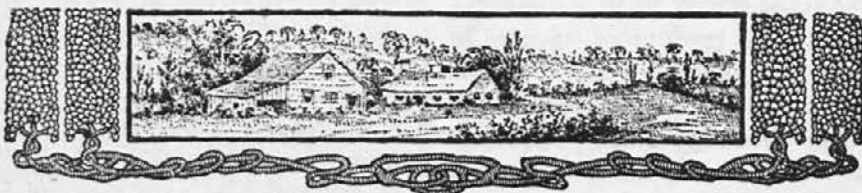
"Da, res so nas učili, da moramo spoštovati carja, vendar so pa tudi carja učili, da mora spoštovati nas! In če nas ni, ali je to krivda sveštenikov? Saj so nje same enako preganjali in zatirali, kakor nas?"

"To govoriš, ker si neveden! Mi vemo drugače! Slab boljševik, ki zagovarja kako tiranstvo, pa naj je tudi duhovstvo."

"Jaz sem nasprotnik carskih krivic, toda duhovnik mi ni pa še nič žalega storil. . ."

Še dalj bi se bili stražniki med seboj pričkali, ko bi žalostna procesija ne prišla mimo. Vladimira je preveč srce bolelo, da bi se bil mogel srečati s svojim nadškofom, kateremu je bil otroško udan. Šel je v stražnikovo sobo, da je odšel sprevid mimo in ko je odšel sprevid v sodno dvorano, šel je tja, da bi videl izid. Veselilo ga je vendar, da ni opazil med peljanimi jetniki sveštenika Epifanija. V sodno dvorano je šel tudi radi tega, da bi kaj več izvedel o Epifaniju. Videl je, da je imel prav ko se je bal in da je treba hiteti, ako hoče kaj storiti za rešitev duhovnikov.

(Dalje sledi.)

SPOMINI IZZA TEŽKIH DNI.

(1914. — 1919.)
(Dalje.)

Ksaver Meško:

RAZNE MISLI V JEČI.

Pravil mi je po zimi leta 1918 g. župnik Ražun, ki se je v ječi popolnoma resno pripravil na nasilno smrt. Nekega dne je videl, da so nesli čez dvorišče vojašnice v Celovcu, kjer je bil zaprt, mrtvaško krsto ali trugo. Pa si je rekel: "Ta je gotovo za me."

Če bi trdil, da sem se udajal tudi jaz tako obupnim mislim, ne bi govoril resnice. Mislil sem navadno le: "Nedolžen sem, nič mi ne morejo." Kaj pa da bi jaz in moji tovariši v ječi in v trpljenju lahko viseli in dobili kroglo navzlic vsi naši nedolžnosti. Govorila sva pozneje nekoč s celovskim gospodom knezoškofom o našem dosedanem položaju, pa mi je presvitli rekel: "Sreča velika, da ti ljudje niso šli v vašem slučaju do skrajnosti. Kdo bi jim bil mogel braniti, če bi vas postavili pred preki sod in vas v štiriindvajsetih urah ustrelili! Če bi se pozneje dokazalo, da ste bili ustreljeni po krivičnem, bi morda oblasti na videz malo obžalovale, a vas to oživelo ne bi."

Povsem istina! Saj vemo vsi, koliko tisočev je tedaj šlo po nedolžnem v smrt.

Posamezni ljudje v Beljaku in v okolici so bili o naši nedolžnosti kaj pada prepričani in so zabavljali čez vojaško nasilnost, ki tudi pri poštenih Nemcih ni bila priljubljena. Prvi, ki je na ulici častital, ko sem spet prost hodil po Beljaku, je bil socialno-demokratski poslanec Eicht, češ "sem itak vedel, da ne boste dolgo pod ključem. Nekateri Beljačani so vas videli že vse skupaj na vislicah. Tem sem vedno pravil. "Ne bodite

tako otročji in nikar ne mislite, da bodo moške z akademsko izobrazbo kar sami vtikali vrat v zanjke."

Tem bolj sem se čudil in tem huje me je zbolelo, ko sem pozneje slišal, da so naši ljudje dvomili o nas. Bile so to pač duše, prekipevajoče od skrajnega Avstrijanstva, sicer bi mi bilo tako mišljenje in lahko rečem sumničenje neumljivo. Neka učiteljica na Gorenjskem, so mi pravili, se je izrazila: "O g. Trunku ni verjetno, da bi se dal po Lahih podkupiti, je že prestar. Pri Mešku je že mogoče mlad je in mnogo po svetu hodi." V resnici je g. Trunk menda le dve leti starejši od mene, toraj ne osebno stari, in jaz ne več goden, zelen mladič.

Kako je bilo v zaporu? Prijetno? Ne bi mogel reči. Neprijetno? Ne vem! Odpočil sem se vsaj notri, to vem.

Zelo sitno je bilo, ko nisem imel svinčnika. Ko sem se pred odhodom doma hitro preoblekel, sem ga pozabil v tedenskem telovniku. Prosil sem, takoj prve dni nekega vojaka, naj bi mi ga kupil in prinesel, pa na lastno pest ni upal. Pri komandi pa nisem maral beračiti.

Na srečo sem našel v denarnici majhen košček pravzaprav samo koščen konec drobnega svinčnika iz nekega žepnega zapisnika. Vtaknil sem ga nekoč v denarnico za največjo potrebo in silo. Kakor zlat mi je bil zdaj drag. Ker nismo dobivali listov, ne imeli drugih knjig, kaj naj človek dela ljubi dan? Brezdelje mora biti v ječah res najstrašnejše; ni čuda, če ob njem toliko jetnikov zblazni, najhujših zločincev, ki najbrže ne čutijo posebno dovtet-

no in nežno.

Prosil sem stotnika, ko je nekega dne prišel nadzorovat, če bi smeli dobivati liste. Pa pravi, čisto prijazno sicer: "Jaz vam jih ne bi branil. A moja naloga je samo, da vas strážimo. O vsem drugem ima odločevati vojaško-policijska oblast. Poslal bom vojaka, tja morda vam dovolijo." Ker pa ni nikoli več omenil listov, sem molčal, tudi jaz sem se udal v usodo, dasi s težkim srcem.

Tako mi je bil tisti mali svinčnik prijatelj in dobrotnik. Sedel sem ves dan pri brevirju, študiral psalme, od lomke iz sv. pisma, življenje svetnikov, si izpisoval najlepša mesta, najrazličnejše dogodke in snoval pridige.

Čez štirinajst dni se je posrečilo g. profesorju Hribarju, da nam je poslal v naše puščajniške celice Weissovo zgodovino, za nas in naše tedanje duševno razpoloženje najprikladnejše zvezke: Francosko prekucijo. Ob nji smo v nemali in podžigali naše, zaradi mnogih krivd, po sebnosti še zaradi te najzadnje, ki smo jo ravno trpeli že itak s srdom nasičene duše s še hujšim sovraštvom do Avstrije. V svesti smo si bili: nihče ni tako verno delal za domovino, kakor mi duhovniki. Nemci in Nemčurji so kričali "Hoch Deutschland." "Hoch Hohenzdöllern!" Pa so bili najboljši patrioti. Koliko smo mi ljudje bodrili, jih navduševali za domovino! Koliko smo nabrali za vojake, koliko sami žrtvovali, ko smo jih imeli v naših vaseh v lastnih hišah! Ob pol dveh ponoči sem vstal, ob dveh bil že v spovednici, da so mogli vojaki k sv. spovedi, ker so ob štirih šli že na vaje. Zve-

čer sem spovedoval dolgo v noč. Zato sedim sedaj v ječi, pravi sovražniki Avstrije, resnični izdajalci se smejejo v zlati prostosti in krasno živijo.

Sama je vbijala nesrečna Avstrija ljubezen v srcih najvernejših podanikov, sama si je v svoji strašni slepoti kopala grob.

Menda v razpoloženju, ki mu ga je vstvarilo vzdušje francoske revolucije, je Rev. Trunk izražal svoje misli vojakom na hodniku včasih precej krepko in, nedvomno "vse vas bo hudič vzel, ki ste nas zaprli."

Stražniki niso zamerili. Smehljali so se, češ "Saj vas nismo mi." Tiste pa, ki vas so — so morda sami na tihem mislili "naj le vzame!"

LJUDJE V JEČI.

Vojaki, ki so nas stražili, po večini niso bili napačni ljudje. Z vsem se je dalo govoriti, le z Da'matiinci ne! Ti so bili zagrizeni sužnji vojaških predpisov.

Srečala sva se včasih na hodniku z Rev. Trunkom. Namenoma seveda, če je slišal kateri drugega odpirati vrata, iti po hodniku, je šel tudi vun; zakaj tisto ljudsko šolsko zapoved, da moramo zvoniti in prositi, če hočemo iz sobe, smo kmalu kar na lastno pest vrgli skozi okno. Drugi nama nekaj besed niso vzeli za zlo, ne zabranili. Dalmatinec je pa takoj treščil v puškinim kopitom po tleh, češ: "zabranjeno je!" Če sva se kaj čudila, se je odrezal kratko in odločno: "Zapoved je taka." Pa je bil konec besedi.

Včasih so vojaki sami iz vse komedije brili norca: "Štirje ste, straži nas pa osem," mi je rekel nekoč bolj pameten fant.

Bilo je res skoro smešno: na hodniku vojak z nasajenim bajonetom — zlasti po noči so nekateri marširali po hodniku, da se je hiša tresla, pa bi naj človek ob tem ropotu spal! — na stopnicah vojak z nasajenim bajonetom, pri vhodu vojak z nasajenim bajonetom, na trotoarju na drugi strani ceste vojak z nasajenim bajonetom, ki je pazil, nismo li pri oknu in ne dajemo morda komu

znamenj — kaj ne, nevarni ljudje smo morali biti!

Ne le da nismo smeli k oknu, tudi postati ni smel nihče na ulici in gledati gor v naše celice. Vendar smo od daleč vsak dan videli kak neznan obraz. G. prošt je šel večkrat mimo. Tudi k nam je hotel "Izključeno!" ga je zavrnila straža. — "Pa grem na višje poveljstvo." — "Idite! a dovoljenje ne dobite tudi od tam" Tudi oče frančiškanski gvar dijan je romal večkrat tam mimo. Istotako sem pogostoma videl na ulici svoje farane. Vsi ti so rekognoscirali, bi li mogli poslati kako vest v zapor — pa je bilo nemogoče.

Ves čas nismo bili edini stanovalci v hiši mi štirje, Dr. Ghon, Trunk,

cerkvenik Grafenauer in jaz; g. župnika Sturma in poslanca Grafenauerja so odvedli že v pondeljek 13. sušca v Celovec. Pozneje smo izvedeli, da je bila v torek popoldne vsa Beljaška sodrga zbrana na južni postaji. Naju z Rev. Trunkom so nameravali gnati tedaj v Celovec. Kaj je zabranilo, da naju niso, mi je še danes neznan. Značilno in zanimivo je: kako je izvedela Beljaška sodrga, zvedeti je mogla to vest edino vojaška policija sama. Upala je pač, da naju pošteno opljujejo, ali celo pretepo. Taka je bila tedaj v Avstriji navada.

Nekaj dni je bilo v hiši polno laških oficirjev. To so bili glasni gospodje, zlasti mlajši. In zelo veselo

so živeli. Jedli in pili so — iz sosednjega hotela so dobili, kar jim je srce poželelo — kakor da so mesece gladovali, morda so res. Denarja, papirja namreč, so imeli na kupe, so nam pravili neki vojaki

V eni sobi so bivali laški ubežniki. K tem so prihajali vsaki dan Avstrijski oficirji, da so jih zasliševali in izpraševali o italijanskih postojan kah. Na mizi so imeli celo bojno polje v reliefu in so ga s temi izdajicami študirali.

Ž vjetimi oficirji sem imel sočutje; zlasti nekega dne, ko bi radi šli na sprehod, ker naša hiša ni imela vrta, niti kakega dvorišča. A jim je Avstrijski oficir, star major v rezervi, rekel da le v spremstvu straže. To so odklonili. Na to je dovolil, da smejo iti sami, a je ob enem zagrozil: “Kdor bi skušal ubežati, bo ustreljen.” Je li to po mednarodnem vojnem pravu pravilno ne vem, Vem le, da so Lahi na to sprehod opustili.

Ko sem na praznik sv. Jožefa zgodaj zjutraj vstal in stopil k oknu ker sem slišal spodaj na ulici glasno govorjenje, vidim, da stoji na cesti pred našo ječo kakih 200 vjetih Lahov. Mnogi so bili skrajno pomankljivo oblečeni in so od mraza kar drgetali.

Ti so se mi smilili, ubežniki gnusili.

Dva dni je bivala v hiši Slovenka s Kranjskega, ženska okoli trideset let. Prišla je iz Amerike čez Francosko, in so jo zasliševali o Amerikanskih in zlasti francoskih razmerah. Ta je ves dan brbljala z vojaki in se je smejala glasno in razuzdano. Bilo me je sram, da je Slovenka.

Nabolj se mi je smilila stara ženica, ki sem jo večkrat videl pri polodprtih durih v eni sosednih celic. Blizu sedemdeset je morala biti. Menda iz Skočidola pod Beljakom. Njen mož da je bil Italijan, so pravili vojaki, in je zbežal na Laško. Pa so utaknili v zapor ubogo starko.

Ob nedeljah je bil večinoma poveljnik hiše mlad Korošec, Nemeč. Ta je presedel včasih cele ure v moji celici. Pripovedoval mi je vse mo-

goče, o domu in o vojni, sedanjem in prejšnjem življenju. Da so nekoč vjeli v Galiciji sedem duhovnikov, mi je pravil, in je major kratkomalo ukazal “Alle hängen! — Vse obesite!” “Pa ste jih?” “Seveda! Naš pater jih je še blagoslovil, dal jim je pač skupno odvezo, pa smo jih kar potegnili na najbližje drevo.” „Kaj so pa naredili?” “Izdajalci so menda bili.” “Pa je bilo to dokazano?” “Kaj dokazano! Saj ni bilo nič sodišča tedaj. Major je ukazal, pa smo jih obesili na drevo!” “Čudna pravičnost!” sem si mislil. “Kaj če bi sodili še nas po tej pravici?” Malo toplo mi je postalo.

Drug slučaj: Bili so v Galiciji nekeje ravno pri kosilu, kar jih Rusi napadejo. Seveda izdajstvo! — Da bi mogli biti Rusi tako premeteni in napasti, ko imajo Avstrijci žlice v roki in ne pušk, to je nemški pameti ni zdelo možno in verjetno. “Kdo pa vas je izdal?” “Tamošnji duhovnik. Opazovali so ga bili zjutraj pri maši, ko se je globoko nagnil na oltar in telefoniral.” Zjutraj, prosim, je duhovnik že vedel, kdaj ravno bodo Avstrijski vojaki obedovali. Nad oltar se je pač nagnil, ko je konsekriral kruh in vino, nemška modrost je pa takoj iztuhkala, da je telefoniral! “In kaj ste potem z njim naredili?” “S tamošnjim grofom: ta je tudi imel telefon v gradu, smo ga zaprli v graščino in vse sku paj spustili v zrak” “Pomislite, prosim, kako nezaslišno, da bi mogel imeti Gališki grof telefon! Po Avstrijski pravici je zaslužil za to — smrt.

S takimi prijetnimi, zgodbicami mi je delal fant kratek čas. Ne iz hudo bije vem. Iz naivnosti. A mene so seveda te storice vrlo zanimale, ker so bile kaj lepe ilustracije Avstrijske pravičnosti.

Ta mi je prišel tudi pravit, da so odgnali v ječo Rev. Ražuna in Št. Jakoba.

“Zaj pa?” “Nekako zborovanje so imeli duhovniki v zupnišču v sv. Jakobu, pa so zaprli kar vse?” Ne vem, najbrže že.

Čisto naravno se mi je zdelo, da bi bili kar vse vzeli in vrgli v ječo. Taki so bili tedaj časi v Avstriji.

ZAHVALE.

Hvala in čast Materi božji za dobljeno zdravje.

Mary Dolinšek, Chisholm, Minn.

Ze dvakrat, ko sem bila bolna, sem obljubila, če ozdravim, da se bom zahvalila preblaženi Devici Mariji v listu Ave Marja, pa sem bila uslišana, toda odlašala sem in odlašala. Prav trdno sem namreč zaupala na Marijo in mi je res sprosila zdravje pri ljubem Bogu.

Naročnica v No. Chicago, Ill.

Javno se zahvalim Mariji Zdravje bolnikov cela družina. Bili smo vsi bolni, pa smo vsi srečno ozdravili. Nihče ni umrl.

Ignac Cros, Collinwood, O.

Joliet, Ill. — Zahvala Mariji Devici in presvetemu Srcu Jezusovemu, da je moje dete ozdravilo.

Jožef Ogulin.

Milwaukee, Wis. — Tukaj Vam pošiljam mali dar v zahvalo Mariji Materi božji za uslišano prišnjo za zdravje Marija, bodi še naprej moja pomočnica.

Neimenovana.

Cleveland, O. — Zahvaljujem se Materi Božji za uslišano prošnjo.

J. Jakopič.

Cleveland, O. — Zahvaljujem se Materi Božji za uslišano prošnjo.

A. Hrovat.

Canonsburg, Pa. — Tu pošiljam en dolar v zahvalo Materi Božji za uslišano prošnjo.

Neimenovana.

Ely, Minn. — S tem spolnujem svojo obljubo in se javno zahvaljujem presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano molitev. Pošiljam Vam ob enem tudi malo darilce \$2.00.

Mrs. M. Smrekar.

Canonsburg, Pa. — Obljubila sem, da se javno zahvalim presveti Devici Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo in ljubo zdravje

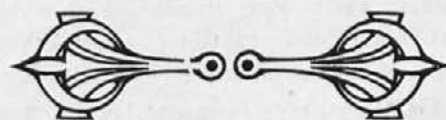
Mrs. Mary Potočnik.

Eveleth, Minn. — Zahvaljujem se Materi Božji za zdravje moje hčerke, ki je bila na smrt bolna in je po Marijini priprošnji popolnoma ozdravila.

Johana Sečnik.

Joliet, Ill. — Zahvaljujem se Materi Božji in Sv. Antonu Padovanskemu za vse prejete milosti.

N. N.

Listje iz rožnega grma.

(Rev. Plaznik.)

V cerkvi Sv. Avguština v Rimu visi stara slika matere Božje, pod njo pa napis: Marie terrae coelique gaudium, ora pro nobis — Marija, veselje zemlje in neba, prosi za nas." Da bi si vzeli vsi kristjani te besede k srcu in jih skušali razumeti: kmalu bi Marijo še bolj ljubili. Jezusa ne poznajo, ker ne poznajo Marije; brez njenega vodstva smo v nevarnosti, da postanemo satanovi služabniki. Pobožna molitev Sv. rožnega venca s premišljevanjem da duši spoznanje skrivnosti odrešenja.

Morda ni noben svetnik boljše razumel potrebe Marijinega vodstva in pomoči, kakor sveti Bernard. Goreče je vspodbujal svoje brate, naj se Mariji izročajo. K temu jih je spodbujal posebno s tremi besedami: "Considera, ora, sacrificia!" — "Premišluj, moli, žrtvuj se!" "Premišluj človeško delo, greh: božje delo, odrešenje, jaslice, križ, oltar, evharistijo: kako nas je Bog ljubil, da je poslal takega Zveličarja: premišluj, kako ostuden mora biti greh, da zahteva tako založenje; prevdari veliko čast Marijino, da je mati božja naša posredovalka.

"Ora, moli!" Človek je podoba Božja: iz Boga izhajaj njegova vzvišenost: do Boga je njegova smer. Če se človek zaveda, da je podoba Božja, se bo kmalu tudi zavedel svoje dožnosti od svojega Stvarnika, ga bo slavil in občudoval: to ravno tvori notranjo molitev, molišev ljubezni.

Nobena rastlina ne vspeva, niti barva ne obstoja brez solčne svetlobe. Postavi cvetico na okno: upognila se bo proti luči. Kakor bi hotela rasti vun iz okna, tako se sili proti solčni luči. Kar je luč rastlini, to je Bog duši. Na čudovitejši način Bog privlačuje duše, kakor svetloba rastlino. Človeško srce ne more obstojati brez Boga.

Daj Bogu srce in mirno bo. Boga

najdemo z molitvijo. Ubogo človeško srce, ki se bori na križevem potu tega življenja, potrebuje, da se spravi samo s seboj in z drugimi. privlačnosti najdemo v molitvi. Molitev potolaži jezo Božjo, nam nakloni pomoč Božjih duhov, uniči sovraštvo med sovražnima oseba-ma, spravi človeka z Bogom, cerkvijo in lastno dušo.

"Sacrificia — žrtvuj!" Vstopi v Betlehemeski hlev. Poglej sinu Božjega v jaslicah. Koliko samozatajevanja! Poglej na Kalvarijo. Ta gora je veliki oltar, kjer je bila darovana žrtev za naše odrešenje. Na gori Kalvariji se je treba učiti, ker brez žrtev človek ni nič vreden ne za ta svet, ne za nebesa. Požrtvovalnost in velikodušnost pa je redka. Vse različno se uče po šolah dandanes: zakaj bi se ne naučili tudi doprinašati žrtve: Pitagora je ustanovil šolo, kjer so se učenci učili molččnosti: še važnejša od molččnosti je požrtvovalnost.

Treba je torej iti na Golgato, da nas veliki učenik, Zveličar sveta nauči pomen žrtve. Ta zglednik na Golgati je žrtvoval vsako stopinjo, vsak dih, vsak srčni udarec, vsak trenutek svojega življenja je dosegel svoj namen, zavoljo katerega je prišel na svet. Zato raj "Sacrificia—žrtvuj!" Pojdi na Golgato, da se naučiš samozatajevanja. Tudi ti se vprašaj: "Kaj sem storil za njega?"

Te tri besede svetega Bernarda bi morale biti vklesane v naša srca: premišluj, moli, žrtvuj. Toliko ljudi se za vedno zgubi, ker si ne vzamejo k srcu večnih resnic, ker ne molijo, ali ker površno molijo in ker ne morejo doprinesti potrebnih žrtev.

O svetem Edmundu se pripoveduje, da je šel po polju, ko je bil šele dvanajstleten deček in premišljeval besede "Veliko poklicanih, pa malo izvoljenih". Misel, če

morda sam ne spada k temu malemu številu, ga je vznemirjala. Prosil je Boga, naj mu razodene, kaj naj stori, da bo zveličan. Približal se mu je čudovito lep deček, kateri je imel na čelu z zlatimi črkami napisano: "Jezus", in mu rekel: "če se hočeš zavarovati pred napadi hudobnega duha, če hočeš dobiti od Boga potrebne milosti za bogoljubno življenje in srečno smrt, premišluj vsak dan moje življenje, trpljenje in smrt. To je potrebno za vsakogar, kdor se hoče zveličati."

Kadar pobožno molimo sveti rožni vener, premišljujemo skrivnosti življenja, trpljenja in smrti Jezusove in z nekako ljubeznijo častimo Marijo, ki je tesno združena s temi skrivnostmi. Ali se to ne pravi, da je rožni venec veliko večje vrednosti, kakor si navadni kristjan predstavlja? Če hočemo pripadati k malemu številu izvoljenih, ne smemo pozabiti na rožni venec.

Življenje marsikaterega človeka je podobno Odiseju na otoku. S svojo lepoto in petjem so ga boginje očarale, da se je približal otoku. Celi dan so sedele na obali in pele onim, ki so se peljali mimo: gorje pa onemu, kdor se je dal omamiti, da se je približal.

Modri Odisej ni hotel poginiti na ta način. Kako se je zavaroval, da bi nepoškodovano prišel mimo otoka? Zalil je z voskom ušesa svojih tovarišev. Sebe je dal privezati z naročilom, da ga ne smejo odvezati, če bi še tako prosil: ravno nasprotno: še tesnejše naj ga privežejo. Lepo je bilo petje. Odi-sejevi tovariši ga niso slišali. Ko je bil sam omamljen od lepega petja, je kimal, kakor norec, naj ga odvežejo: tovariši so ga še tesnejše privezali: Tako so ušli nevarnosti.

Ta nevarni otok je naš svet. Ne, vsi, ki plavajo v ladiji življenja, niso podobni Odiseju in njegovim

tovarišem. Namesto, da bi zamašili odpro vse svoje čute, da se duša pase in upijani na sladnosti tega sveta. Namesto da bi se dali prav trdno privezati križu, hite na vso moč v roke svetu, da uživajo njegovo trenutno veselje, potem se pa razbijejo na nevarnih pečinah. Življenje ni igra in ne razveseljevanje. Kdor se tega zaveda, bi se moral sramovati, če se vda zapeljivostim. Kako se pritožuje angleški zgodovinar Carlyle, velja tudi marsikateremu kristjanu: "Zavrgli smo vero in nabožna čustva, v zameno pa nismo dobili ničesar! Pozabili smo na Boga, zaprli smo svoje oči večnim resnicam, odprli pa smo jih le navideznim prikaznim; namesto stare vere smo sprejeli mamonovo oznanilo, katero ne povzroča veselja, ampak vedno prinaša žalost. Nikoli še ni delavska masa tako težko prenašala svojega bremena, kakor sedaj. Ne smrt, celo lakota ne vniči človeka: ne smrt, vsi moremo umreti, ampak, da smo ničvredni, pa ne vemo zakaj, da delamo, pa ne vemo zakaj, da živimo in živimo zastonj, to je česar človek ne more prenašati.

Srečen oni, kateremu so usmiljene roke vrgle vrv; ko se je potapljal, in se je oklenil in rešil. Ta roka je Marijina, ki hoče rešiti človeka.

Rožni venec je rešilna vrv, katero ponuja Marija vsem, ki se potapljajo na valovih življenja.

Po tej vrvi vleče Marija od brezna pogubljenja grešnike po ozki poti življenja. Stegnite svoje roke in oklenite se te rešilne vrvi!

Ni zastonj Papež Leon XIII. tako visoko cenil rožnega venca in spodbujal vernike naj ga molijo vsak dan, molijo skupno svak mesec v letu. Rožni venec je tolažba v žalosti in zlasti tolažba v zadnjem boju.

Skrivnost zadnje ure.

Rev. J. Plaznik.

Oče in sin sta sedela drug drugemu nasproti. Dolgo časa je čakal trgovec Severin na ta dan. Ravno pred šestimi tedni so položili njegovo ženo v grob. Ljubil jo je, vendar se pa ni brigal za njeno vero. Privolil ji je, da se ne bo vtikal v verske razmere otrok, dokler bo ona živa.

Bil je pri njej, jo podpiral in prestrašeno zrl v njen shujšan obraz, ko jo je poljubil smrtni angel. V nje nih onemoglih očeh je bral prošnjo, naj ohrani vero njunima otrokoma, toda ni ji dal besede, ki bi olajšala njeno ločitev. Tako je uboga mati umrla s strašno zavestjo, da bo oče podprl vse, kar je ona sezidala, da bo vsaj iz sinovega srca iztrgal sveto vero. In res le prihitro se je lotil tega, česar se je ranjka mati tako bala.

Trgovec Severin je s ponosom zrl na sina. Jožef, njegovi edini sin, komaj osemnajst let star, je ravnokar dovršil višjo šolo. Njegovo očetovo srce je sicer bolj ljubilo Rožo, pohabljenno hčer, vendar je stavil vse upanje na sina.

"Ti si pravi Severin" je pričel oče, in zrl v bled inteligenten obraz sina, "Veš, da se bo sedaj marsikaj spremenilo Tvoja mati je bila izvrstna žena! Vedno ji bom hvaležen za vse kar je storila za me".

"In za nas, papa," je hitro dostavil sin.

Trgovec je zatisnil oči za trenotek, in hladno nadaljeval: "Za tebe, seveda! Brez njene skrbi bi ne bil nobeden mojih otrok danes živ. Seveda veš, da tvoja vzgoja ni po mojem okusu. Kar ti nisem povedal zavoljo matere, to se mora sedaj popraviti."

Mladeničev pogled je bil trd. Ni česar ni odgovoril. To je vničilo trgovčev dobro naučen govor. Čez nekaj časa je vstal in prinesel nekaj časopisov. "Radoveden sem, če si zrel za te nauke? Ti listi ti bodo pomagali priti do spoznanja."

Severin je začel brati nekaj člankov in tako zadajati sinu strup. Toda odmeril je preveliko dozo, zdel se je popolnen brezverec. Mrko je gledal v sinov obraz. Mladenič je bil bled, vendar ni pokazal nikakega začudenja ali radovednosti. Kakor navadno delajo oni, ki prvič okusijo prepovedan sad: to je bilo sicer nenaravno za osemnajstletnega mladeniča.

"Rad bi vedel, če me razumeš?"

"Čisto nekaj novega v pisavi".

"Zlomka!" je rekel stari in vrgel list na mizo. "Če samo tako sodiš, samo čas trativa."

"O papa, ne morem biti presenečen, če pa je stvar stara".

"Dečko, menda ne misliš reči, da . . ."

"Da, papa," je resno odgovoril mladenič.

Za nekaj časa je vladala smrtna tišina v sobi. Le ura se je čula. Nato se je začul pritajen jok.

Trgovec se je prijel za glavo, vstal in šel k napol zaprtim vratom, ki vodijo v drugo sobo.

Njegov sum se je vresničil. Pogovor je nekdo poslušal. Tam je ležala Roza, punčica njegovega očesa, nad katero je tako skrbno čuval. Tam je ležala; in kakšna! Spustila se je v glasen jok, da je pretresal celo telo. Lovila je sapo: oče je vedel, da ji to zelo škoduje.

"Roza, moja hči, moja edina ljubljenska, kaj se ti je prigodilo?"

Ni mogla govoriti. Uprla je svoj pogled v očeta in stokala pod težo, ki ji je ležala na srcu.

"Papa" je vendar rekla čez nekaj časa: "Vi ne verujete v Boga — pravi vite, da je vera samo bolezen! — Oh, potem pa ne bom šla v nebesa! — Potem tudi moja mama ni pri Jezusu!"

Oče in sin sta sprevidela, da je Roza vse slišala. Strup, ki je bil pripravljen za sina, se je razlil čez čašo in hči ga je pila.

"Roza, moj dragi otrok, pomiri

se! Le veruj v Boga!"

"Toda vi ne verujete in nočete, da bi Jožef veroval! Hočem vedeti, če je to res, kar ste mu brali. Tako strašno je bilo, nikoli, nikoli ne bom pozabila!"

Kašelj je prekinil njen govor. Česar se je oče bal, to se je zgodilo. Kri se je vlila dekletu po beli obleki.

Odprla so se vrata in postrežkinja, ki je oskrbovala dom, odkar je mati umrla, je vstopila. Krik, kakor krik sanjevega materinega srca, ji je všel iz ust.

"Kako je prišel otrok sem in sam?" je vprašal gospodar.

"Oprostite, nekaj je bilo treba zašiti, pa je hotela sama napraviti."

"Deset let svojega življenja bi raje dal, kakor da se je to zgodilo."

Jožef, ki je nežno ljubil svojo sestro, se je komaj vzdrževal solz. Le žalosten očetov obraz ga je zadrževal, da ni stopil pred njega, in mu kakor maščevalni angel povedal v obraz, da je sam kriv te nesreče.

Težki so bili dnevi bolezn, katere je dvanajstletni otrok moral prestat: bolezen je bila še hujša, ker se ni borilo s smrtjo samo telo, ampak tudi duša. Kako strašno je bilo zreti v nepredirno temo, brez vere, brez Boga, brez malega Jezusa, brez Matere božje, brez nebes in brez veselega snidenja.

Otrok se je nemirno premetaval noč in dan. Kako naj ozdravi, ko so jo oropali na tako krut način. Bili so časi, ko so se njeni mali prsti oprijeli služkine roke, ko je vprašala "Ali tudi vi ne verujete v Boga?"

"Seveda verujem v Boga" je rekla presenečeno in žalostno. Kako more otrok kaj takega vprašati. Nje ne otroške vere ni nikoli motila niti senca dvoma. Predno je mogla še dobro premisliti, se je je otrok oklenil vsled veselja in hvaležnosti.

in dinseJ. etaonie at etaoin etoo

Takoj se je deklica zopet odmaknila in se naslovila na zglavje s pogledom brezmejnje žalosti. "Oh, vi ste tudi ženska" je rekla — "za žen-

ske je vera že dobra, — potrebujejo je, — ker nadomestuje pamet. Ah, mama je bila tudi ženska!" Po teh besedah so se nategnile njene poteze.

Strežnica je takoj uganila, čegave besede otrok ponavlja, če tudi ne omeni imena. Nihče ji ni povedal, kaj je vzrok, da je otrok tako hitro zbolel. Otrokova boječnost v očetovi prisotnosti in očetova zmedenost po vesta vse. Porinil je trn v otrokovo srce, ki sedaj krvavi in trepeče. Kako naj ozdravi, dokler je trn v rani? Treba je dobre razlage, ker pa ni bilo mogoče zaradi bolezni. Otrokov razviti bistri razum se ne da potolažiti z nekaj lepimi besedami.

Dobra misel ji je šinila v glavo. "Ali naj pokličem gospoda župnika, da te obišče? Če tudi ne moreš veliko govoriti, bo pa že gospod govoril; posebno še njegov blagoslov ti bode veliko pomagal."

Žarek veselja se je pokazal v otrokovih očeh. "O, prosim, prosim!" Svetel žarek je kmalu izginil. Take "šanske stvari je govoril o duhovnikih!" Boljše, da malo počakate, gospodična."

Prihodnji dan je odločil, ali pride duhovnik ali ne. Bolezen je bolnico še hujše napadla. Življenje je viselo zopet na niti.

Strežnica je vedela, kaj je njena dolžnost in zahtevala je, da pride duhovnik. Trgovca ni žalost omehčala, ampak le razkačila; s prva se je obotavljal; le Rozine solze ga morejo omehčati. Naposled je dovolil duhovniku vstop.

Z duhovnikom naj pride v hišo Gospod, katerega hišni gospodar taji, kateri imenuje vero v njega moralno slabost, bolezen.

Lepe priprave za prihod Zveličarjev so trgovca razjezile. Mala miza, pogrnjena z lepim, belim prtom, križ na sredi, na vsaki strani po en svečnik, cvetljice ob strani, vse to je trgovcu trn v peti. Ni mogel razumeti, kako je mogel privoliti v kaj takega pod svojo lastno streho. Fanatična strežnica mora oditi, kakor hitro se Roza vmiri.

Roza! — — — Ali bo še živela to liko časa? Trgovčeva vest je govorila, da jo je sam porinil pod smrtno koso. Kako je nesrečni oče klel tisto uro!

Bilo je ob desetih zjutraj, ko je duhovnik prišel v hišo. Ko je prišel v sobo k bolnici, je postavil Presv. Rešnje Telo na mizo in prosil vse pričujoče, da se odstranijo. Strežkinja mu je povedala, kaj ima otrok na vesti. Duhovniku se je kmalu posrečilo, da je razvnel iskro vere v otrokovem srcu.

Po odvezi se je pokazal sveti mir na Rozinem obrazu. Duhovnik je odprl duri in oče, sin in strežkinja so vstopili. Severin je prekrizal roke in se vsedel, prekrizal noge ter opazoval duhovnika, ki je vzel sv. Hostijo in se približal postelji.

Kako čudno se Roza obnaša? Navidezno se ne briga za božjega Obiskovalca in se ne pripravlja na sprejem. Njene velike oči so stalno uprte v očeta. Še enkrat se je prime dvom. Ne prejeta milost, ne duhovnikova prisotnost je ne verujeta. Z isto drznostjo, s katero se je približal nekoč Mariji, hoče satan vničiti božjo zmago v otrokovi duši. V prisotnosti evharističnega Boga hoče vničiti otroka, čegar dušo je oprala Zveličarjeva Kri pri spovedi. Kakor divja zver hoče raztrgati goloba, ki išče zavetja v Zveličarjevem naročju.

Naenkrat se začuje žalosten klic po sobi "Papa, prosim te, rotim te — poklekni — da vidim, da veruješ v Boga!"

In obrne se še k duhovniku ter reče: "Dokler papa tako sedi tam, ne morem prejeti svetega obhajila!"

Duhovnik je pogledal očeta. Bil je mukepoln trenutek. Trгоvec je hitro vstal in zapustil sobo. Roza je padla nazaj na posteljo, prevzeta žalosti. Njene oči so bile s solzami polite.

Kaj je katoliški župnik?

Pred leti je h katoliški cerkvi prestopil blagi protestant baron Luettwitz. Kot katoličan je mož zapisal marsikaj iz svojih bogatih življenskih izkušenj. Zapisal je tudi nekaj vrstic o katoliških župnikih. On piše: "Med nami vidimo moža, ki se od drugih očitno razlikuje: drugače je oblečen, drugače se drži, drugače obnaša. Sam je brez družine, družina so mu vsi. Od vseh strani prihajajo ljudje k njemu, da jim naj bo sodnik, svetovalec, posredovalec. On sprejema novorojeno dete, on je vpelje v svet in končno človeka pokoplje. Brez njega ne moremo živeti, on nam blagoslavlja zibelko in krsto, brez njega ne najdemo sreče ne na zemlji, ne v nebesih. Otroci ga ljubijo in spoštujejo ter se ga boje, tujci ga imenujejo "očeta" (pater), kristjani pred njim poklekujajo in se izpovedavajo. V spovednici odkrivajo njemu najtajnejše misli. On je poklican za dušnega zdravnika, on je sigurni voditelj srca, ki je zašlo na krivo pot. Z najvišjimi krogi občuje; čestokrat je rojen iz siromašne rodovine, živi preprosto, kakor pač žive preprosti ljudje, a najvišjim krogom pripada s svojo izobrazbo in najvišje nadkriljuje z ženitvansko obleko, ki mu jo nosi duh. Izvedenec je v vsem, in o vsem sme govoriti, vsakdo ga rad posluša.— Srednik je med bogatini in reveži. Nepoznani bogatin mu izročuje svoj milodar, in sirote, ki jih je sram revščine, sprejemajo iz njegovih rok podpore, ne da bi jim zardelo lice.

Ta mož je župnik!

V celibatu živi, ker je Kristus dejal, da nihče ne more služiti dvema gospodoma in svojih moči noče deliti med Bogom in svetom, med lastno družino in človeško družbo, ki mu jo je izročil Bog. Le Gospodu hoče služiti in hoče biti deležen obljube, ki pravi, da bodo deviške duše spremljale Jagnje ter pele pesem, ki je drugi ne bodo mogli peti.—

Nikdo ne more toliko dobrega storiti, kakor župnik. Iz njegovih ust govori evangelij, ki mu naj bo vedno pred očmi in v srcu. In ker ima evangelij pravi odgovor za vsako bolelost in vsako solzo, našli bojo nesrečniki v svojem župniku govorečega Zveličarja, ki jim pravi: — "Kdor vas posluša, mene posluša!"

Zato je župnik najboljši prijatelj ljudi.

Na župnikovih ramah sloni krščanstvo. Sv. cerkev je neomahljivo drevo, na Golgoti usajeno in rastoče do konca dni; župnik pa je vrtnar, ki to drevo čuva in neguje, da nosi bogatih sadov.

Kakor Bog Zveličar kaže nam župnik s svojim zgledom, kako se zapoved izpolnjuje. Nobena beseda ne upliva tako in noben jezik ne govori tako lepo, kakor zgled čednosti.

Župnik je najboljši poznavatelj ljudi in zato izbrani delilec božjih darov, sv. zakramentov in milodarov. Brezplačno je sprejel svojo oblast, brez plačila deli sv. zakramente in k milodaru priloži še to, kar je imel sam. A kakor je Zveličar v Emavsu hotel, da ga učenca prosita ter se je delal kakor da hoče soditi dalje; kakor hoče Bog, da se ga prosi, tako je treba prositi tudi župnika, ki ve, da človeku, ki ga ne žaja, ni za pijačo.

Župnikove duri niso zaklenjene nikomur, ne bogatinu, ne siromaku. Župnika ničesar ne zadržuje, ne burja, ne dež, ne mraz, ne vročina, ne kužna bolezen ne lastna bolehnost, da bi ne hodil umirajoče tolažit in delit jim sv. zakramente. S pičlimi sredstvi svojih vernikov si prizadeva ozaljšati cerkev, kolikor je le mogoče. Najlepši kinč cerkve pa je dobri župnik sam. Verniki se bojo pred zlatim kelihom klanjali kakor pred bronastim, a bolj ko ljubijo župnika, rajši hodijo v cerkev.

Izmed vseh uradnikov ima župnik največ opravka in zase skoro nima nobene proste ure. A ko se dan nagne, gre na prosto in opravi

svoj bevir. Ko zazvoni, obstoji in se razgleda po vasi, po svoji župniji, kakor jo gleda ljubi Bog, ki tudi vso pozna in se zahvaljuje najvišjemu Očetu za sveti in srečni svoj poklic. In ko minejo leta, ko pride smrt, je župnik izživel življenje, ki je vredno da se živi — kajti zbiral je za nebesa!"

Tako piše blag pisatelj, ki sam ni župnik, ni duhovnik.

Ko si to prečital, pomisli, koliko si dolžan svojem župniku, in če si ti čitatelj morebiti sam izmed tistih, ki so "drugače oblečeni" in se "drugače obnašajo", ki jih verno ljudstvo tako spoštuje, bodi božji previdnosti hvaležen za vzvišeni poklic in bodi svojim vernikom blag župnik!

Vse storimo, da se obvarujemo siromaštva onkraj groba. Zakaj, kaj bi nam koristilo to, da smo v tujini pustili veliko bogastva, v svoji pravi domovini pa naj pomanjkanje trpimo na večno? Hitimo, dokler še vtegnemo, skozi roke revežev pošiljati tja svoje zaklade, kjer jih tatje ne vkradejo in molj in rja ne snesta.

(Sv. Janez Krizost.)

Neki misijonar je povedal zgodbo iz svojega domačega kraja.

V naši vasi je živela vzgledna družina: božje in cerkvene zapovedi so njeni udje zvesto in natančno spolnjevali, njihov dom je bilo pravo pribežališče za vsacega siromaka.

Nekega dne se je v tej hiši zgodilo nekaj nezaslišanega. Najstarejši sin, deček pri 10 letih, je zaklel.

Hišni oče je sklical celo družino v veliko sobo. Vsi so se bali njegovega ogorčenja nad tem nezaslišanim dejanjem in mali grešnik se je tresel od samega strahu. Molče pričakujejo ojstre besede graje in kazni iz očetovih ust. Toda ni je bilo. Ne! Le z glasom, ki se mu je žalost poznala, izgovori gospodar te-le besede: "Otroci moji, je-li

kedaj že kedo izmej vas čul iz njihovih ust kako kletev?"

Molk!

To kratko vprašanje je naredilo veči utis, nego bi ga bila najdaljša pridiga.

Jokaje se je sin oklenil očetovih nog in skrnil svoj obraz. In danes, ko so že tudi njemu davno osiveli lasje, se mu še vedno zdi, da čuje svojega nad prvo njegovo kletvijo vžaljenega očeta in vedno zagotavlja, da ga je očetovo milo resno vprašanje odvrnilo in obvarovalo od greha preklinjevanje in mu pripo-

moglo do krščanske zavesti in vestnega spolnovanja božjih in cerkvenih zapovedi. — Tako je pripovedoval misijonar.

Krščanski oče, krščanska mati! Bi mogla tudi vidva s takim vprašanjem stopiti pred svojega otroka? "Si-li ti, dete moje, čulo iz mojih ust kedaj kletev, ali laž, ali kako drugo grešno besedo?"

Kako srečen si, ako bi udje tvoje družine odgovorili: "Ne, oče! Ne, mati! Nikdar nismo čuli!"

Večja je moč dobrega zgleda nego sto svarilnih besed ali kaznij!

Oče naš imenuje Tertulijan v četrtem stoletju kratko vsebino svetega evangelja. Češčena Marija je pozdrav, katerega je prinesel angel propalemu svetu: obstoji nadalje iz besed svete Elizabete, konec pa je dodala sveta cerkev. Vse to so navadne, preproste molitve, katere moli, zna in ljubi vsak dobri človek: časti vrednejših in globokejših molitev bi se ne mogel zamisliti noben človek. S to molitvijo človek časti z angeli Marijo blaženo kraljico nebes in zemlje.

Te priproste molitve bi nam morale biti drevesno deblo, po katerem pleza nežen duhovni bršljan. Nositi bi morale in podpirati najvažnejši del rožnega venca: premišljevanje skrivnosti iz življenja Jezusovega in Marijinega. Tu bi si morali postaviti pred oči celo čudovito življenje Jezusa in Njegove matere. Na ta način ni težko združiti premišljevanja z molitvijo.

Jezusovo življenje in Njegova oseba!

Ali moraš najti kaj vzvišenejšega? "Učite se od mene!" je nekoč rekel. Sveti Avguštin pravi: "Učimo se česa? Ne stvariti svet, delati vidne in nevidne stvari, delati čudeže, oživljati mrtve, ampak ponižnosti, posnemati Njegovo življenje."

Mislimo si Zveličarja, ki hodi med ljudstvom, kakor bi bil eden izmed njih. Sedaj sije iz Njega Božja moč, sedaj zopet vsegamogočnost, prijaznost, vselej pa čednost in svetost. Naloga našega življenja je, da ga boljše spoznamo in vedno bolj ljubimo.

Ko začnemo moliti sveti rožni venec, najdemo najlepše in glavne skrivnosti iz Zveličarjevega zemeljskega življenja za premišljevanje — skrivnosti nežnih otroških let, ter tihega in skrivnostnega življenja v Nazaretu. V srce segajoče skrivnosti Njegovega trpljenja in smrti v žalostnem delu. Vsaka skrivnost nas vpraša: "Glej, vse to sem storil za tebe: kaj si ti storila za me?" Slede veličastne skrivnosti častitljivega dela, vstajenja večne zmage nad smrtjo in peklom. Kako te Marija

Ali je rožni venec težka molitev?

Rev. Plaznik.

Ko se oktober zopet vrne, navdahne katoličane nova navdušenost za molitev svetega rožnega venca. Za nebeško Mater povijajo v vence rože gorečih molitev in se vesele duhovnega vrta v tem času, ko pojenjajo cvetice po polju in travnikih.

Bil je sveti Dominik, ki je prvi odprl zaklade svetega rožnega venca v dvanajstem stoletju, da bi spreobrnili krivoverce. S tem orožjem je premagal Albingenze in poslal duhovne brate v širni svet, da razširjajo to pobožnost. Od tedaj se moli rožni venec po celem svetu. Sveti rožni venec je postal tolažba in pomoč milijonom na potu skozi to življenje in rešitev v odločilni zadnji uri.

Izza časa Leona XIII. se je ta pobožnost še bolj razširjala: k temu je Papež vernike ponovno spodbujal. Njegov glas se je čul po širnem svetu ter zbral vse vernike, mlade in stare, učene in neučene, okrog Marijinega oltarja. Noben papež se ni prej toliko trudil za razširjanje Marijine slave.

Mnogi pa, seveda, te pobožnosti ne poznajo, ne ljubijo in sploh ne goje. Ne dopade se jim, pretežka in suhoparna se jim zdi, da bi vedno ponavljali "Oče naš, Češčena Marija", "Zakaj vedno samo iste, nava-

dne molitve in nič drugega?"

Kdo tako govori? Tisti ki redno molijo sveti rožni venec? Oni, ki z veseljem darujejo Mariji del rožnega venca ne samo v oktobru, ampak vsak dan v letu? Prav gotovo ne! Le tisti, ki te molitve ne poznajo, in razumejo, njim velja izrek: Mi ne ljubimo, česar ne poznamo. Ne poznajo pobožnosti svetega rožnega venca, ker ga le redko molijo ali malokedaj molijo prav.

Res je: rožni venec obstoji iz navadnih, priprostih molitev, vendar so te molitve lepe, značilne, veliko vredne pred Bogom. Začne se z vero: "Verjem v Boga Očeta, vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje." Te besede niso prve kar po naključju med rožnim vencem in vera je značilna vez. "Spočet od Svetega Duha — Rojen iz Marije Device." — "Tretji dan je od mrtvih vstal: šel je v nebesa," tu je skrivnosti častitljivega dela. Vera je seme in korenina: rožni venec je razvoj, popki in cvet apostolske vere: Trojbarvna roža razvija svoj popok: belo čačico za veseli del, rdečo za žalostnega in zlatorumeno za častitljivi del.

materinsko vodi skozi življenje. Z rožnim vencem nas hoče zblížati s svojim sinom. “Pokaži nam Jezusa, blagoslavljeni sad svojega telesa.” Njeno življenje je bilo tako tesno združeno z njim, kakor more biti le materino življenje združeno z otrokovim. Naše misli se nehote obrnejo na Marijo. Jezusovo vedno spremljevalko od rojstva do križa, na njo, ki je prebila z njim vred vse skrivnosti. Marija nas vodi k Zveličarju: po materi k sinu in po njeni roki.

Če tako premišljuješ, ti ne bo rožni venec nikoli dolgočasen. Nasprotno: med molitvijo bodo zrastle v tvojem srcu lepo dišeče rože, lepe misli ljubezni, hvaležnosti in udanosti do našega Gospoda in Njegove matere. Rožni venec je res priprost, da ga lahko vsak otrok moli, ki nekoliko pozna Kristusovo življenje. Je pa tudi tako globok v svojih skrivnostih, da se med njim lahko zatonji največji bogoslovec, ker najde globočino misli važnih besed.

Ker je tako pripraven za vse ljudi, zato se je tudi tako hitro razširil po celem svetu. Ko se je šele pričel, so ga molili le učenjaki. Albert Veliki, Tomaž Akvinski sta odložila knjige in pero, da sta se povselila v rožnem vrtu. Kmet, utrujen vsled dela na polju, je sklenil svoje trde roke. Družinski oče truden vsled dela in skrbi, je sklical svojo družino zvečer okrog slike Matere Božje. Zdi se, kakor da bi bila Marija vsakogar prekrižala na čelu in ga blagosloвила, preden je šel spat, da je mirno počival pod njenim materinskim varstvom.

Nekateri katoliški stariši imajo navado, da dajo v roki hčeri ali sinu, ki gre od doma, rožni venec kot popotnico. Vprašanje je, če ga ti rabiš in se zatekajo pod Marijino varstvo. Lahko se človek privadi, da moli rožni venec, ne samo v oktobru, ampak celo leto. Le nekoliko žrtve in plačilo bode veliko. Oktober je tu: prični tudi resno.

Nekoč se je neka hči poslavljal doma. Dobra mati ji je dala rožni venec in jo prekrižala na čelu, ji

pogledala globoko v oči in rekla: “Vzemi ta rožni venec. Ne pozabi na Boga in na svojo mater.” Ko se je pozneje borila z viharjem življenja, ko jo je obdajalo na tisoče nevarnosti, in skušnjav, tedaj je vzela v

roke rožni venec, spomin na svojo mater. Misli je, kako je mati molila rožni venec, in solze so padale nanj. Rožni venec ji je bil orodje zveličanja.

Kako dobro je pomagati dušam v vicah.

Rev. J. Plaznik.

Terezija, služkinja v velikem mestu, je bila že dalj časa brez službe. Zastonj je poizvedovala po službi že več mesecev. Predla ji je že trda. Prihrankov kar jih je imela so bili čedalje manjši, in če se jej še dalj časa ne posreči najti službe, preti jej velika beda. In res, ostali ste ji še samo 2 kroni.

Strah in obup sta se je lotila. Kaj bo, če kmalu ne najde službe. Toda Terezija, pošteno in verno dekle, se ni udala obupu. Imela je trdno zaupanje v Boga, naj bi jo pritiskala tudi še taka sila, gotovo jo bo Bog že rešil o pravem času. In res njeno otroško zaupanje je ni varalo.

Ko je zopet enkrat po dolgem in brezuspešnem iskanju službe neki večer žalostno premišljevala svojo nesrečo, šine jej naenkrat misel v glavo, ki jej razvedri otožni obraz. Spomni se namreč, kar jej je njena dobra pokojna mati večkrat pripovedovala. Kako dobro je pomagati dušam v vicah. “Še 2 kroni imam,” si je misli “ravno za eno sv. mašo bo.” Sklenila je naročiti sv. mašo za tisto dušo ki je nabljižje nebes.

Takoj drugi dan po sv. maši se je oglasila v župnišču, in prosila g. župnika, naj sv. mašo kakor hitro mogoče opravi. Župnik je vstregel njeni želji in takoj naslednji dan opravil sv. mašo po Terezijinem imenu.

Naslednjo noč se je Tereziji sanjalo, da zopet hodi vsa trudna po mestnih ulicah in išče službe. Kar naenkrat stopi pred njo mlad mladenič, ki jo prijazno ogovori, in vpraša, zakaj je tako žalostna. Pove mu, kako že dolgo časa brezuspeš-

no išče službe, in da so ji pošli že vsi prihranki in se ne ve več kam obrniti. Sočutno jo je mladenič poslušal, potem pa ji je povedal, kje bo dobila službo.

“Natančno ji pove ulico in hišno številko, kje naj se oglasi za službo. Na to je mladenič odšel.

Ko se Terezija prebudi, premišljuje te čudne sanje. Sklenila je pa vendar iti iskat službe na označeni kraj. Prej pa grem še v cerkev k sv. maši in prejmem sv. obhajilo.

Kmalu je našla tisto ulico in hišno številko, katero ji je povedal oni mladenič v sanjah. Pozvoni pri vratih in čaka nestrpnost. Kmalu pride vratar. Njemu pove Terezija, kaj želi. Vrtar gre nazaj in sporoči postarni gospej, kdo je zunaj in kaj želi, nakar se vrne in veli Tereziji vstopiti.

Gospa jo prijazno sprejme, in ji pove, da res potrebuje služkinjo, da je ravno prav prišla.

Potem pa je velela gospa prinesiti Tereziji zajutrek, ker ni tisto jutro še nič jedla. Po zajutruku pa ji gospa razkaže sobe, katere bo imela Terezija v oskrbi.

Ko prideta v glavno sobo, tedaj Terezija naenkrat obstane in začudeno ostrmi. Na steni je visela velika slika, ki je predstavljala lepega mladeniča, ki je imel natančno tako obličje, ravno iste poteze na obrazu, kot oni mladenič, ki ga je videla v sanjah in kateri ji je povedal, kje bo dobila službo. Bila je prepričana, da to ni nihče drugi, kot oni mladenič, katerega je videla v sanjah.

Gospa jo začudeno gleda, zakaj se ta tako zanima za to sliko, in ji po-

ve na Terezijno vprašanje, kdo je ta mladenič. S solzami v očeh ji pripoveduje gospa, da je to njen sin in da bo že kmalu eno leto od kar je umrl. "Oh, to je bil moj dobri Stan-ko, moj ljubi otrok." je gospa ihtela in vprašala Terezijo, če ga je morda poznala, ko se tako zanj zanima.

Zdaj je postalo Tereziji jasno vse. Povedala je gospej, da ni poznala tega mladeniča, pač pa je videla natančno takega, kot ga vidi na tej sliki v svojih sanjah, potem ko je dala brati sv. mašo za tisto dušo v vicah, ki je najbližje rešitvi iz vic.

Ta mladenič, čegar sliko vidi v sobi, ji je povedal, da bo tukaj dobila službo. Povedala je potem Terezija gospej vse, kako je bila dolgo brez službe, in bila vsled tega že v stiski in se je zato obrnila za pomoč k dušam v vicah, in jo tudi dobila.

Ginjeno je gospa poslušala Terezijino zgodbo, in potolažena in vesela je bila potem, ker je bila prepričana, da se njen ljubi sin sedaj veseli med angelji v raju. Vesela je pa bila tudi Terezija, ker je bila uverjena, da je rešila dušo iz vic, sebe pa s tem iz velike stiske.

prašanju spisali cele knjige, ko so to raz iskovali. Veliko jako tehtnih vzrokov in dokazov imajo za to, da je treba vedeti besede sv. pisma dobesedno. Mi Vam kot odgovor navedemo samo to-le; Kaj ne, Adam in Eva sta bila zakonski mož in zakonska žena. Nečistost pa tudi veste, kaj je. Ali je piti greh? Ne! Pač pa je pijančevanje greh. Bog ni greha ustvaril. Pač pa je greh zloraba tega, kar je Bog ustvaril. Bog pa je Adamu in Evi takoj ob vstvarjenju ukazal; rasti in množiti se! Greh j etoraj samo prelomljenje božje postave. Toraj ali ne vidite samj, da vaša misel ni prava? Če se vam pa zdi malenkostna zapoved, katero sta prelomila prva človeka, je to res. Zato je bila pa hudobija prvega greha toliko večja. Ker je bila zapoved toliko lahka, in sta za tako malenkostno stvar postala nepokorna Bogu. Vsa hudobija greha je bila toraj v napuhu in v preziranju Boga, da sta malenkostno jabolko bolj cenila kakor pa Boga. Zato je pa tudi prelomljenje petkove zapovedi tolik greh.

Vprašanje; Zakaj so rdečkarji vedno bolj srečni kakor pa najboljši katoličani. Nikoli se jim nič ne zgodi. Zmiraj so zdravi in veseli. Moj mož je pa dober katoličan, spolnuje vse svoje krščanske dolžnosti, je pa vedno bolan.

A. C. Cannonsburg, Pa.

Odgovor; 1.) Ni res, da bi bili rdečkarji vedno bolj srečni, kakor pa najboljši katoliki. Res pa je, da so rdečkarji veliko bolj nesrečni kakor pa verni katoličani. Morda se jim res za kak čas navidezno dobro godi. Toda to je samo navidezno. Rdečkarji ravno tako mrjo, kakor katoličani, po bolnišnicah jih najdete ravno tako, kakor katoličane. Posebno pa jih najdete v enem kraju, kjer dobrih katoličanov ni — pred razporočevalnim sodiščem, kjer se razkrivajo domači škandali. Če greste pa tja, poslušat k raznim obravnavam, boste pa videli, kolika razlika je med rdečkarji in dobrimi katoličani.

2.) Če se pa res za nekaj časa godi rdečkarjem dobro, bi bil vzrok ta, da je veliko naših ljudi rdečkarjev, dokler jih Bog obsipa z dobrotami, dokler so zdravi in imajo vsega dosti. Takrat je prav lahko za človeka, da pozabi na Boga in v resnici vidimo, da jih veliko tudi to stori, o pa jih Bog obišče s križi in nadlogami, pa vsi spoznajo, da jim rdečkarija nič ne pomaga, da rdečce nebesa ne sežejo do bolniške postelje, da treba tedaj iskati drugega nauka in druge pomoči. Tako vsi spoznajo, kako veliki norci so bili, da so vrjeli ta "rdeči humbug" in se obrnejo nazaj k Bogu in postanejo verni katoličani nazaj. — In temu se ne smemo čuditi, saj smo vsi ljudje taki. To vidimo že pri otrocih. Kateri otroci so najporednejši? Ti isti ki imajo vsega dosti. Naša ameriška mladina je pogostokrat zato tako delomrzna in sprijena, ker ima v otroških letih vsega dosti, kar si želi in ne ve, kaj je hudo. Ko so otroci lačni so dobri,

VPRAŠALNI KOTICEK?

Vprašanje: Ali bodo tudi taki ljudje kedaj zveličani, ki so druge vere, ki nikoli ne gredo ne k spovedi, ne k svete-mu obhajilu in otrok nimajo krščenih, kakor nas naša vera uči? Bodo tudi ti gledali obličje božje, kakor mi katoličani? — **A. C. Cannonsburg, Pa.**

Odgovor: Kakor veste nas uči sveta vera, da imamo tri vrste krste; krst vode, krst krvi in krst želja. Krst vode je naš navadni krst z vodo. Krst krvi so sprejeli oni mučenci, ki niso bili krščeni pa so vendar za sveto vero kri prelili. V prvih časih krščanstva vemo, da jih je veliko javno, v gledališčih kjer so gledali mučenje kristjanov in videli njih junaštvo, dobili milost in so šli pred celo gledališče in javno priznali sveto vero. Nikogar ni bilo tam, da bi jih bil krstil. Bili so umorjeni na mestu. Ti so gotovo šli v nebesa kot mučenci, dasi niso bili krščeni. Ti so sprejeli krst krvi. Krst želja je pa to-le: Veliko milijonov ljudi ne dobiva v svoji mladosti od svojih starišev nobenega verskega pouka. Zrastejo v popolni verski nevednosti. To da njih vest jim pove, da je Bog in razum jih prepriča, da mora biti Bog in da je Bog tudi nje vstvaril in da mora vsak človek temu Bogu služiti. Tega se zaveda na zemlji prav vsak človek, pa naj je to najučenejši profesor na kakem vsučilišču ali pa najbolj preprosti zamo-rec sredi gozdov v srednji Afriki. Ta človek na potem skuša najti resnico in skuša kolikor mogoče natančno vse storiti, da bi temu Bogu res služil in spolnil njegovo voljo. On ni kriv, da ni bil podučen v veri. Živi tudi v razmerah, da ne pozna prave vere. Vendar pa v srcu želi, da bi takoj sprejel vero in poduk, ako bi spoznal katera je prava vera in pravi božji nauk. Ta človek nekako tudi želi sprejeti sveti krst, oziroma želi po-

stati otrok božji, ako bi vedel, kako. Ta človek, pravimo, je krščen s krstom želja. Ali drug slučaj! — Nekdo je bil rojen od luteranskih starišev ali kake druge verske sekte. Stariši so ali sami odpadli od prave vere ali so pa tudi že sami imeli take stariše. Tak otrok je potem seveda vzgojen v naukih te luteranske sekte. Tako se je uživel v to vero, da je popolnoma prepričan, da je njegova vera prava. Niti za trenutek ne dvomi, da nima prav. Stariši ga niso krstili. Vendar tak človek pa skuša kolikor mogoče živeti po veri, o kateri je prepričan, da je prava. Spolnuje natančno vse njene predpise in zapovedi. To pa vse samo radi tega, ker želi služiti Bogu in se zveličati. Ta človek je sicer v zmoti, pa ne po lastni krivdi. Bog naš bode pa sodil samo glede grehov katere smo sami storili. Ko bi ta človek vedel, da je v zmoti, bi se takoj spreobrnil k pravi veri, kar jih samo v Ameriki stori naj-mani 25 tisoč vsako leto. Tudi ta človek je bil krščen s krstom želja, ako ni bil pravilno krščen ali sploh krščen ni bil, on je na zunaj sicer član tuje zmo-te, vendar v resnici pa je v številu otrok božjih, in ako umrje bode zveličan. — Vse drugače je pa od katoličana, kateri odpade od vere in noče sprejemati sv. zakramentov. Tu pa seveda ni izgovora. Odpadel je od vere po lastni krivdi ker je zašel v slabo družino, ali ker je čital slabe liste, ali ker ni hotel hoditi v cerkev, ali ker se je udal grešne-mu in brezbriznemu življenju. Če ta človek ne veruje, ie na njegova lastna kriv-da in ima greh ker ve in pozna resni-co.

Vprašanje: Zadnjič ste nekemu odgovorili vprašanje glede zakonov med brati in sestrami Adamove družine. Mene pa nekaj drugega moti, namreč, da Adam in Eva nista v raju grešila z nepokorščino, temveč si vedno mislim, da je bila nečistost.

Odgovor: O tem se je že silno veliko pisalo. Cerkveni učenci so o tem v-

siti so pa razpošajeni. — Tak je človek tudi z ozirom na Boga. —

3.) Pa ne smemo tudi pozabiti, da Bog pogosto ravna s nami, kakor ravna dobra in ljubeča mati s svojim otrokom. Kolikor bolj je poreden otrok, toliko bolj mu streže in toliko raje kaj zanj stori. To pa radi tega, da bi ga z ljubeznijo pridobila, dabi ne bil tak, da bi se ne pohujšal.

4.) Bog je neskončno pravičen. Vse, kar človek dobrega stori, Bog mora plačati, kakor mora kaznovati, kar človek slabega naredi, ako človek ne zadosti s pokoro. Slabi in nepokorni božji otroci store gotovo vsak kaj dobrega. Zato morajo biti plačani. Ker pa jim Bog ne bo v večnosti mogel plačati, ker bodo kaznovani za vekomaj, zato pa jim Bog vso njih dobroto plača že tukaj, da ne bodo mogli ničesar zahtevati tam. Tako ravna pogosto tudi gospodar s kakim lenim delavcem.

5.) Pa ne smemo sledjč pozabiti, da so nadloge sicer neprijetne za telo v našem življenju, vendar so pa kakor grenka zdravila, ki so grenka samo v ustih, na jeziku. Ko so pa v želodcu, so pa hladilna in blagodejno vplivajo na naše bolno telo. Neprijetni so križi in naša narava jih ne mara. Toda to so lepo zdravilo za naše srce, za našo dušo. Le zamislite se nekoliko v premišljevanju resnice, pa boste prišli do sklena, do katerega je prišel kralj David, ko poje v svojem psalmu: “Tvoja palca in tvoja šiba sta moja velika tolažba!” — Potrpežljivost v trpljenju je en del one službe Božje za katero bomo plačani v nebesih. Trpljenje je bogata žetev, kjer si človek lahko zbira bogastvo dobrih del za večnost. Ni srečen tišči, ki ima vsega dosti, ki se smeje. Smeh je največkrat samo krinka, s katero skušamo za trenutek zakriti solze, ki nam silijo v oči. Sreča je pa v mirni vesti, v poštenem srcu, v milosti božji in zadovoljnem življenju.

6.) Ne pozabimo, da smo v dolini solza, kjer zdihujemo kot oblokani otroci Eve vsi, pa naj bo to rdečkar ali katoličan.

Vprašanje: Delam z rojakom, ki je s čitanjem slabih listov izgubil popolnoma svojo vero. Te dni sva se pogovarjala o veri, pa mi je stavil tole vprašanje: “Čuden je Vaš krščanski Bog! Zakaj pa je pustil, da so ljudje prešli, da so potem postali potrebni odrešenja? Ako je vsemogočen, naj bi bil preprečil prvi greh, pa bi ne bila treba Sina dati v smrt”. Prosim odgovorite to vprašanje v “Ave Maria.”

J. V. Cleveland, O.

Odgovor: Vprašajte svojega rdečega prijatelja, če veruje v človeško svobodo, o kateri njegovi voditelji toliko kriče, če ima človek prosto voljo? Da, Bog ni ustvaril človeka kot kak stroj, temveč no svoji podobi, to je, dal mu je razum in prosto voljo. Človek je svobodno bitje, da se odloči, za kar se hoče, za dobro ali za slabo. Da, tako je prost, da je

ni na svetu moči, ki bi mogla človeka prisiliti, da je dober, če sam noče biti. Bog je človeka vstvaril, zato je njegova last, kakor je lonce last lončarjeva, ki ga je naredil. Zato mu je Bog, kot svoji lastnini, dal postaviti in mu ukazal, da to postavo izpolnjuje, če hoče, če noče pa ne. Da bi mu pa pomagal pridobiti to prosto voljo za dobro, pripravil mu je neizmerno plačilo in zažugal kazni za slučaj, če bi se odločil za nasprotno. Ko bi Bog ne dovolil človeku delati tudi slabo, ali bi mu s tem ne vzel prosto voljo. Ali bi mu mogel potem plačati za dobro in ga kaznovati za slabo? Ali bi s tem Bog ne ravnal sam proti sebi? Ali Bog s tem človeka ne poniža na stališče mrtvega stvarstva, ki nima proste volje? Zato pa sledi iz tega, ako je Bog dal človeku prosto voljo, moral mu je pustiti narediti tudi greh. Iz tega se pa jasno kaže toliko lepše neskončno usmiljenje do padlega človeka, ki je prezrl Njega kot svojega Stvarnika, njegovo postavo, ki si je sam, iz proste volje nakopal kazni, da je pa, Stvarnik sam potem poskrbel za njegovo odrešenje in sicer s žrtvijo lastnega Sina.

Dalje pa vprašajte vašega rdečega prijatelja, naj vam pove, zakaj on in vsi njegovi somišljeniki tako sovražijo dobrega duhovnika? Ali ne samo zato, ker jih odvrta od greha, naj ne delajo hudo? Pa kaj dolže radi tega duhovnika? Ali ne trdijo, da je sovražnik svobode, da je mračnjak, ki ne dovoli človeku “svobode vesti”? Zakaj so proti katoliški veri? Ali ne trdijo, da samo radi tega, ker jih svari, naj ne delajo slabo?

Ako so proti duhovniku češ da je sovražnik svobode, že samo radi tega, ker brani in svari slabe pred slabim, kaj bi šele rekli, ako bi jih hotel s silo preprečiti, da bi ne mogli delati slabo.

Ako bi toraj Bog ne dovolil človeku delati tudi greha, potem človek ni svobodni, nima proste volje. Vi pa, in jaz, in vsak človek čutimo in vemo dobro, da imamo prosto voljo, da delamo lahko ali dobro ali hudo, kar hočemo. In če v kljub spoznanju slabega vendar delamo slabo in če nas je ta dobri Bog v kljub temu odrešil — — — o kako neskončno dober je, in kako zelo zasluži vso našo ljubezen in hvaležnost.

Vprašanje: J. K. glede pokore za greh.

Odgovor: Pred vsem ne čakajte temveč zaupajte se dobremu zdravniku, sama pokora Vas ne bode ozdravila. Tu imate jasen dokaz, kako prav ima katoliška cerkev, ko svari pred tem in pravi, da je to smrtni greh. Sedaj vidite, kdo ima prav ali katoliški duhovnik s svojim “humbogom” ali rdečkarji s svojim sleparjenjem? Kaj bi Vi danes raje, da ste se držali tega “humbuga”, ali da ste poslušali rdečkarje? Vidite, zaneljali so Vas, trpeli boste pa le sami. In takih revežev koliko je med nami? Da “plačilo za greh je smrt!”

Kdor ne vrjame, mora pa trpeti. “Greh je največje hudo na svetu!” Razumete sedaj?

Vprašanje: Ali kip, ki je bil v blagoslovljen, izgubi blagoslov, ako se ga umije?

I. Č., Canonsburg, Pa.

Odgovor: Seveda! Saj blagoslov ni kakor “barva”, ki bi se izrabila ali odpadla.

Vprašanje: Moji trije otroci gredo v katoliško šolo St. Charles. Moja desetletna hčerka mi pravi, da ji je sestra rekla, da gre lahko k svetemu obhajilu, kadar hoče in sicer ne da bi šla preje k spovedi, dasi moj otrok ni opravil prvega svetega obhajila kakor tudi spovedi ne. Po mojem mnenju, ni tako praav. Zato sem poslala glas č. sestri, da hočem, da moj otrok opravi najprej prvo sveto obhajilo. Pa mi je sestra odgovorila, da gre lahko otrok k svetemu obhajilu, ko je 6 let star, k meni. Ker sem pred leti videla v Eden češ da je Kristus rekel: Pustite male Valley, Minn., na nemški fari, da so otroci šlj k svetemu obhajilu, ko so bili stari 6 let, prosim odgovorite mi pismeno ali v koticu v listu Ave Marie, kako je s stvarjo. A. Markovič.

Odgovor: Po najnovejših določilih mora vsak otrok, ki je k pameti prišel, vsak odrasčen človek, Papež Pii X. je zato ukazal, da se mora k svetemu obhajilu prinesiti otroke takej, ko so k pameti prišli, to je nekako po šestem ali sednem letu. Tako prvo sveto obhajilo se imenuje privatno prvo sveto obhajilo. Ko pa je otrok dovolj poudčen, mora vsak otrok, ki je k pameti prišel, v katekizmu in je starejši, da ima že več pameti, potem se ga naj pa pripraviti dobro na posebno sveto obhajilo, katerega pa naj sprejme s sposebnimi slovestmi, zato se pa to obhajilo imenuje slovesno sv. obhajilo. To sveto obhajilo po največ katoliških šolah otroci sprejmo, ko zapuščajo šolo ali pa vsaj zadnje ali pred zadnje leto ljudske šole, ko gredo tudi k svetu birmi. — Zato je dolžnost vsakega župnika, da skrbi za to, da gredo taki mali otroci vsokrat na leto k svetemu obhajilu, seveda vselej po dovoljni pripravi. — Da sme pa otrok sam za se posebej iti k svetemu obhajilu mora pa imeti za to dovoljenje od spovednika, kakor vsak drugi človek. — Takim prav malim se pa tega navadno ne dovoljuje razun kadar gredo otroci skupno k svetemu obhajilu, ko se skupno tudi pripravijo. Zato imajo v veliko cerkvah že upeljano, da se otroci sedaj glasno skupaj pripravijo na sveto obhajilo, da vse molitve skupno opravijo, kar bi bilo gotovo želeto, da bi se vršilo povsodi, kajti otrok pri tako nežni starosti še ne ve, kaj je priprava. Res je, da je čisto srce najlepše priprava za sveto obhajilo. Vendar je treba paziti, da se otroka ne pokvarj in ne navadi srejemati slaba sveta obhajila, kar bi bilo pa zopet gotovo napačno, ker se ga izpostavi nevarnosti, da bi slednjč sprejel nevedno sveto obhajilo.

lo. V vašem slučaju ne morem razumeti, ali mislite, če sme otrok iti kar na svojo pest, brez vsakega dovoljenja in brez vsake priprave, kajti v tem slučaju bi bil odgovor, "ne". Kakor pa razvidno iz besedi č. sestre se gre tukaj za taka skupna sveta obhajila otrok. Ko je šel vaš otrok prvokrat k svetemu obhajilu, je bil vsaj nekoliko gotovo pripravljen. Prvo sveto obhajilo je namreč ono, katero človek prvokrat sprejme. Ni pa ono prvo, katero prvokrat slovesno sprejme.

Sicer pa prepustite odločitev glede tega sestri v šoli. Ako ona sprejme na svojo odgovornost, že ve zakaj. Č. sestre so navadno jako natančne v tej stvari.

Brez svete spovedi se pa sme iti k svetemu obhajilu vedno, kadarkoli človek ve, da mima smrtnega greha na sebi. Vemo namreč, da nam sveto obhajilo odpušče male grehe. Nedolžni otrok, ki še nima smrtnega greha na sebi, bi lahko šel k svetemu obhajilu vedno brez spovedi. Vendar pa se to ne svetuje, ker je vedno nevarnost, da bi sprejel nevrjedno. Drugače je, ako gre otrok po dva, tri ali štiri dni za vrstjo. — Vi silno veliko lahko dosežete pri svojem otroku, ako gre večkrat k svetemu obhajilu, ako ga med dnevom velikrat opozorite na to, da bode jutri šel zopet k svetemu obhajilu. S tem ga učite, da si prizadeva ostati brez greha, kar pa pomeni varovati se hudega in delati dobro. Na ta način se krepí dober in plemenit značaj.

RAZNO.

SPOMNITE SE SVOJIH RANJKIH.

Vsakdo izmed nas ima v večnosti enega ali več svojih dragih. Eden ima stariše, drugi brata ali sestro, zopet tretji znanca in prijatelje. Zato je naša dolžnost, da se jih spominjamo zlasti ta mesec večkrat, ki je posvečen dušam v vica, onim, ki so bili nam v našem življenju tako dragi. "Dobra in sveta je misel moliti za ranjke." Ta opomin svetega pisma je velikega pomena, kdor ga hoče razumeti. Zato pa nikdar ne pozabimo prositi ljubega Jezusa, za te uboge duše v vica. V resnici so uboge, ker si same ne morejo pomagati. Samo mi, ki še živimo, jim moremo pomagati. Zato pričakujejo pomoči v njih trpljenju. Ako toraj verujemo v vica, tedaj gotovo ne bomo preslišali ta mesec njih klika in jaz mislim, da ne more biti tako trdega srca, da bi se jih ne usmilil. Posebno mi slovenski narod smo bili vedno mehkega in usmiljenega srca. Zato naj ne bode med nami nikogar, ki bi zlasti ta mesec ostal trd in neusmiljen do svojih ranjkah v večnosti. — Kako bodo ti naši ranjki nam hvaležni, ako se jih usmilimo. Gotovo bodo pri Bogu za nas prosili. M. K. (Cleveland, O.)

Ircski škofje so izdali skupni pastirski list, v katerem so z vso odločnostjo obgodili angleški način vladanja na Irskem. Pastirski list je vzbudil veliko senzacijo in jako raznurlil angleške vledne kroge.

V Kansas City, Kans. so imeli štirideseturno pobožnost, pri kateri je imel glavne govore Rev. Veselko Kovač, OFM., kitajski misijonar.

Slikarska dela v slovenski cerkvi v Waukegan-u, Ill. se bližajo koncu. Cerkev bode dobila čisto novo lice po krasnih slikah, ki jo bojo krasile.

Newburg, Cleveland, O. je bila 40 urna pobožnost, pri kateri je imel glavne govore Rev. Anton Bombač, kapelan Sv. Vida.

Možko društvo Najsvetejšega Imena župnije sv. Stefana v Chicagi je priredilo banket kot sredstvo za pridobivanje več članov. Banketa se je udeležilo tudi društvo Kršč. Mater, mladeniški klub sv. Stefana in Dekliška Marijina družba. Glavni govor je imel mestni sodnik Hon. George Barret, ki je izvrsten praktičen katolik in član društva Najsvetejšega Imena in gre vsaki mesec k svetemu obhajilu. Govor je bil nekaj krasnega.

Leto se bliža svojemu koncu. Ali si že obnovil svojo naročnino na lepi list Ave Maria? Ali si mu že pridobil vsaj enega novega naročnika? — Daj, pomagaj nam, ker veš, da je dolžnost vsakega katoličana danes, da nam pomaga pri delu božjem?

McSwiney, irski junak, ki je dal svoje življenje za svobodo svojega naroda, je bil tretjerednik svetega Frančiška in ko je umrl je zahteval, da so ga oblekli v redovno obleko tega reda.

IZŠEL JE "AVE MARIA" KOLEDAR

To je krasna in zanimiva knjiga.

Takoj pišite ponj!

Cena samo 50c.

V staro domovino 60c.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovincem priporočam svojo trgovino z železnino.

Pošteno blago — zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila yzdržujejo zdravje v družinah.

Držite ta liniment pri roki.

Kadar trpite na revmatizmu, lumbagi, sclatici, neuralgiji, bolečih mišicah, otrpljenih členih, krčih in drugih zunanjih bolečinah, rabite samo

**Severa's
Gothardol**

(preje Severovo Gothardsko olje) na mestu, kjer je bolečina, in ste lahko prepričani, da vam bo kmalu odleglo. Ta zanesljivi domači liniment je bil rabljen skozi štiri deset let z največjim in zadovoljivim uspehom za odvrnitev lokalnih bolečin in odstranjenja oteklin. Naprodaj v vseh lekarnah. V dveh merah, 30c in 60c.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom ri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

“KATOL. ČASOPISJE.”

KOLEDARJE

CENJENIM ROJAKOM širom Amerike naznanjam, da imam v zalogi 8 tisoč velikih stenskih “KOLEDARJEV” za leto 1921, kateri bodo zelo primerni in pravi okraski za vsako hišo in družino, kakor tudi za poslati v staro domovino.

Ko sem se nahajal doma v domovini, sem videl v mnogih krajih moje koledarje od lanske pošiljatve. Doma nimajo koledarjev in ako jim pošljete velike stenske koledarje, jim s te m naredite veliko veselje. —

Letošnji koledarji so eni izmed najboljših, kar sem jih še kdaj imel. Pri tem da so 20 x 28 inčev (palcev) veliki, so iz finega papirja, in imajo še posebej dnevna vremenska poročila, in z besedami označene dneve državnih praznikov in drugih zgodovinsko-važnih dnevov Združenih Držav. Na koledarju je tudi slika starca in starke s pesmico v slovenskem in angleškem jeziku, ki je primerna vsebina in olepšava koledarjem. — Za 25centov komad pošljem s poštnino vred, bodisi v Ameriko, ali v staro domovino.

Pošljite takoj po vzorce in naročite si koledarje o pravem času za v staro domovino. Denar pošljite vselej na

Anton Grdina

1053 E. 62nd St.,

Cleveland, O.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega sistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill